

А — Дейност на Общия съд през 2009 г.

От председателя на Общия съд г-н Marc Jaeger

Тъй като с всяко разширяване се увеличава и броят на съдиите в Общия съд, съставът му вече се променя почти всяка година, и то не само поради частичното му подновяване. През 2009 г. на мястото на г-жа Virpi Tiili, съдия в Общия съд от 1995 г., и г-н Daniel Šváby, съдия в Общия съд от 2004 г., постъпиха съответно г-н Heikki Kanninen и г-н Juraj Schwarcz.

От статистическа гледна точка през изминалата година се запазиха тенденциите от предходната. В това отношение може да се посочи големият брой образувани дела (568), който наистина бележи малък спад спрямо 2008 г., но остава значително по-висок от данните за предишните години. Ето защо макар да се потвърди и тенденцията за чувствително нарастване на броя на разгледаните дела (с 555 решени дела), броят на висящите дела не можа да бъде намален въпреки непрестанните усилия в тази посока.

2009 година беше белязана и от две изключителни събития.

На първо място, Общият съд отпразнува своята 20-а годишнина. Организираният по този повод семинар на тема „От 20-ата годишнина до 2020 г. — Изграждане на утрешния Първоинстанционен съд върху здрави основи“ даде възможност за забележителни дискусии и доклади на наблюдатели от различни области на обществения живот¹. Обсъжданията дадоха важни насоки за размисъл за бъдещето на юрисдикцията, за задачите и работата ѝ, като затвърдиха убеждението на Общия съд в необходимостта да продължи реформите, включително структурните, за да осигури все по-високо равнище на защита на правните субекти.

На второ място, през 2009 г. влезе в сила Договорът от Лисабон. Макар че важните последици от този договор за изграждането на Европа не се отнасят главно до юрисдикциите на Съюза, все пак трябва да се посочат някои аспекти, които несъмнено ще са от значение за Общия съд. Първо следва да се спомене новото наименование на юрисдикцията: от „Първоинстанционен съд на Европейските общности“ тя бе преименувана на „Общ съд“ на Европейския съюз², за да се вземат предвид касационните ѝ правомощия в областта на общностната публична служба. По-нататък следва да се отбележи облекчаването на предпоставките за допустимост на жалбите за отмяна, подадени от частноправни субекти срещу подзаконовни актове. Също така трябва да се посочи и разширяването на правомощията на Общия съд, който вече е компетентен да разглежда определени жалби на частноправни субекти в областта на общата външна политика и политика на сигурност, както и в областта на полицейското и съдебното сътрудничество по наказателноправни въпроси. Накрая следва да се спомене и фактът, че Хартата на основните права на Европейския съюз придобива същия нормативен ранг като Договорите. Тези промени, които съставляват значително постижение в посока на укрепването на съдебната защита, може да окажат осезателно въздействие както върху броя, така и върху естеството на споровете, разглеждани от Общия съд.

¹ Текстът на докладите може да се намери на уебсайта www.curia.europa.eu, а документите от семинара ще бъдат публикувани през 2010 г.

² Като се има предвид, че става дума за една и съща юрисдикция, по-нататък в текста за яснота ще се използва само новото наименование без хронологично разграничение.

На следващите страници накратко е представена разнообразната и понякога сложна дейност на Общия съд във връзка със спорове за законосъобразност (I), искиове за обезщетение (II), производства по обжалване на съдебни актове (III) и обезпечителни производства (IV).

I. Спорове за законосъобразност

Допустимост на жалбите на основание член 230 ЕО

1. Актове, които подлежат на обжалване

Актове, които могат да бъдат предмет на жалба за отмяна по смисъла на член 230 ЕО, са мерките, които произвеждат задължително правно действие, което може да засегне интересите на жалбоподателя, като измени съществено правното му положение³.

В Решение от 9 септември 2009 г. по дело *Brink's Security Luxembourg/Комисия* (Т-437/05, все още непубликувано), което се отнася до искане за достъп до определени документи във връзка с обжалването на акта за възлагане на обществена поръчка на конкурентно на жалбоподателя дружество, Общият съд възприема новаторски подход към възможностите за гъвкаво прилагане на тази дефиниция.

В конкретния случай обжалваният акт е писмо на Комисията, с което тя информира жалбоподателя за отказа си да му съобщи състава на комисията за оценка на представените оферти. Процедурата за достъп до документи на Комисията, уредена в членове 6—8 от Регламент (ЕО) № 1049/2001⁴, обаче се провежда на два етапа. Първо, заявителят трябва да изпрати до Комисията първоначално заявление за достъп до документите. Второ, в случай на пълен или частичен отказ заявителят може да подаде потвърдително заявление до генералния секретар на Комисията. В случай на пълен или частичен отказ заявителят може да подаде жалба по съдебен ред срещу Комисията съгласно предвидените условия в член 230 ЕО. В този смисъл единствено мярката, приета от генералния секретар, може да породи правно действие, което да засегне интересите на заявителя, и следователно може да бъде предмет на жалба за отмяна.

Оттук Общият съд стига до извода, че жалбата за отмяна на отказа по първоначалното заявление по принцип е недопустима. Все пак Общият съд отбелязва, че в писмото за отказ Комисията е пропуснала да информира жалбоподателя за правото му да представи потвърдително заявление, въпреки че Регламент № 1049/2001 изисква той да бъде уведомен за тази възможност. По изключение тази нередовност води до допустимост на жалбата за отмяна срещу първоначалното заявление. Ако това не беше така, Комисията би могла евентуално да избегне съдебния контрол поради процесуално нарушение, допуснато по нейна вина. От съдебната практика обаче следва, че тъй като Европейската общност е правова общност, в която актовете на нейните институции са обект на контрол за съответствие с Договора, процесуалните правила, приложими към правните средства за защита, с които е сезиран съдът, трябва да се тълкуват, доколкото е възможно, по такъв начин, че тяхното прилагане да до-

³ Решение на Съда от 11 ноември 1981 г. по дело *IBM/Комисия*, 60/81, Recueil, стр. 2639, точка 9.

⁴ Регламент (ЕО) № 1049/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 2001 година относно публичния достъп до документи на Европейския парламент, на Съвета и на Комисията (ОВ L 145, стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 3, стр. 76).

принася за осъществяването на целта да се гарантира ефективна съдебна защита на правата, които субектите черпят от правото на Съюза.

2. Активна процесуална легитимация

Съгласно член 230, четвърта алинея ЕО допустимостта на жалбите, подадени от частноправни субекти срещу актове, на които не са адресати, е обусловена от двойната предпоставка жалбоподателите да са пряко и лично засегнати от обжалвания акт. Съгласно съдебната практика физическите и юридическите лица, които не са адресати на дадено решение, могат да твърдят, че са лично засегнати, само ако решението се отнася до тях поради някои присъщи за тях качества или поради фактическо положение, което ги разграничава от всички останали лица и така ги индивидуализира по същия начин, както адресата⁵. Освен това за да засяга пряко даден частноправен субект, приетият акт трябва пряко да поражда последици за правното положение на заинтересованото лице, а изпълнението му трябва да е с чисто автоматичен характер и да произтича единствено от правната уредба, без да се прилагат други правила с опосредстващ характер⁶.

По дело *Vischim/Комисия* (Решение от 7 октомври 2009 г., T-420/05, все още непубликувано) жалбоподателят иска отмяна на Директива 2005/53/ЕО на Комисията от 16 септември 2005 година⁷, с която се изменя Директива 91/414/ЕИО⁸, като в приложение I от нея (в което се изброяват веществата, за които държавите членки следва да издават разрешение за пускане на пазара) се включва произвежданото от жалбоподателя активно вещество хлороталонил и същевременно се въвеждат определени условия, в частност за максималното съдържание на хексахлоробензен (НСВ) в това вещество. Съгласно тези разпоредби държавите членки са длъжни да изменят или да отменят съществуващите разрешения за продукти за растителна защита, съдържащи хлороталонил, който не отговаря на тези условия.

Тъй като посочената директива е акт с общо приложение, Общият съд подчертава, че макар член 230, четвърта алинея ЕО да не разглежда изрично допустимостта на жалбите за отмяна на директива, подадени от физическо или юридическо лице, от съдебната практика следва, че това обстоятелство само по себе си не е достатъчно, за да се обявят тези жалби за недопустими. Всъщност институциите не биха могли единствено чрез избора на формата на съответния акт да изключат съдебната защита, която тази разпоредба от Договора предоставя на частноправните субекти, доколкото общото приложение на обжалвания акт не изключва възможността той да засяга пряко и лично някои физически или юридически лица. В подобна хипотеза общностният акт може да притежава едновременно както общ характер, така и — по отношение на някои икономически оператори — характер на решение. Като отбелязва, че съгласно Директива 91/414 процедурата за оценка на активните вещества, които вече са на пазара, започва с нотификацията на заинтересования производител, който представя досие с необходимите за тази цел данни и участва в отделните етапи на прегледа на това досие,

⁵ Решение на Съда от 15 юли 1963 г. по дело *Plaumann/Комисия*, 25/62, Recueil, стр. 197.

⁶ Решение на Съда от 5 май 1998 г. по дело *Dreyfus/Комисия*, C-386/96 P, Recueil, стр. I-2309, точка 43.

⁷ ОВ L 241, стр. 51; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 65, стр. 250.

⁸ Директива 91/414/ЕИО на Съвета от 15 юли 1991 година относно пускането на пазара на продукти за растителна защита (ОВ L 230, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 10, стр. 30). Съгласно директивата разрешението за пускане на пазара се издава само ако в светлината на съвременното научно-техническо познание може да се приеме, че съдържащите съответното активно вещество продукти за растителна защита отговарят на определени условия за липса на вредно въздействие върху човешкото здраве и здравето на животните, както и върху околната среда.

Общият съд приема, че като нотификатор жалбоподателят разполага с процедурни гаранции и поради това е лично засегнат от обжалваната директива.

Що се отнася до условието за пряко засягане, Общият съд установява, че с обжалваната директива Комисията приключва оценяването на хлороталонила, като решава да го включи в приложение I към Директива 91/414 при определени условия. Освен това съгласно посочената директива държавите членки са длъжни да преразгледат разрешенията за продуктите за растителна защита, съдържащи това вещество, и да проверят дали се спазва изискването за максимално съдържание на НСВ — действие, за което те не разполагат с никаква свобода на преценка. Ето защо обжалваната директива засяга пряко жалбоподателя в качеството му на предприятие — производител на съответното активно вещество, и поради това жалбата за отмяна е допустима.

3. Срок за обжалване

В Решение от 10 юни 2009 г. по дело Полша/Комисия (T-257/04, все още непубликувано, обжалвано) и Решение от 2 октомври 2009 г. по дело Кипър/Комисия (T-300/05 и T-316/05, непубликувано) Общият съд се произнася по въпроса за определянето на началния момент, от който започва да тече двумесечният срок по член 230, пета алинея ЕО, когато нова държава членка обжалва приет и публикуван преди присъединяването ѝ регламент, с който се препоръчва приемането на временни мерки в областта на земеделието. В конкретните случаи Република Полша и Република Кипър поддържат, че срокът за обжалване не може да започне да тече преди присъединяването им към Съюза, тъй като присъединяването им е условие за влизането в сила на разглеждания регламент.

В това отношение Общият съд напомня, че съгласно член 230, пета алинея ЕО жалбата за отмяна трябва да се подаде в срок от два месеца, считано от датата на публикуването на акта, и че стриктното прилагане на нормите относно процесуалните срокове отговаря на изискването за правна сигурност и на необходимостта да се избегне всякаква дискриминация или произволно третиране при правораздаването. Предвид конкретните обстоятелства той стига до извода, че разглежданите жалби са подадени късно и че доводите на съответните държави не опровергават този извод. Всъщност Общият съд постановява, първо, че въпросът за обусловеността на влизането в сила на разглежданите регламенти от присъединяването на съответните държави е без значение, тъй като смесва противопоставимостта на акта, която е свързана с изпълнението на всички необходими формалности за осигуряване на публичност и която поставя началото на срока за обжалване, с влизането в сила на посочения акт, което може да бъде отложено. Второ, Общият съд приема, че доколкото предвиденият в член 230 ЕО срок за обжалване е с общо приложение, тази разпоредба не изисква засегнатите държави да имат качеството на държава членка и се прилага при всички положения към засегнатите държави в качеството им на юридическо лице. Трето, Общият съд подчертава, че посочените държави не са лишени от правото на ефективна съдебна защита, тъй като третите държави, включително държавите преди присъединяването им към Европейския съюз, макар да не могат да претендират за предоставения на държавите членки статут в рамките на съдопроизводство, все пак се ползват от възможността да участват в производството като юридически лица на основание на член 230, четвърта алинея ЕО. Общият съд отбелязва, че макар да е акт с общо приложение, разглежданият регламент пряко възпрепятства засегнатите държави да упражняват по собствено усмотрение своите правомощия, като им налага различни задължения за въвеждане и прилагане на система в частност с фискален характер с цел премахване на излишъците от захар. По аналогия със съдебната практика относно суб-

държавните образувания⁹ Общият съд приема, че преди да придобият качеството държава членка, Република Полша и Република Кипър са били пряко и лично засегнати от обжалвания регламент, поради което стриктното прилагане на процесуалните срокове, считано от датата на публикуване на посочения регламент, не е било пречка да предявят правата си.

Впрочем Република Кипър поддържа, че жалбата ѝ при всички положения е допустима, доколкото е подадена в срок срещу регламент за изменение на първоначалния регламент. Общият съд напомня, че макар окончателният характер на акт, който не е оспорен в срок, да се отнася не само за самия акт, но и за всеки следващ акт, който има чисто потвърждаващ характер, като това разрешение е оправдано с оглед на необходимостта от правна сигурност и се отнася както за индивидуалните актове, така и за тези с нормативен характер, в случай на изменение на разпоредба от регламент се поражда отново право на жалба не само по отношение на тази разпоредба, но и срещу всички останали, които въпреки че не са изменени, образуват с нея едно цяло¹⁰. Общият съд обаче разглежда този извод в контекста му и го уточнява, като приема, че изтичането на срока за обжалване е процесуална пречка за обжалване на изменена разпоредба не само когато посочената разпоредба възпроизвежда текста на акта, срокът за чието обжалване е изтекъл, но и когато разпоредбата, макар с различна редакция, има непроменено нормативно съдържание. Обратно, в случай на дори и частично, но съдържателно изменение на разпоредба от регламент се поражда отново право на жалба не само по отношение на тази разпоредба, но и срещу всички останали, които въпреки че не са изменени, образуват с нея неделимо и същностно цяло. Тъй като в случая разглежданият регламент изменя разпоредби със спомагателен и процесуален характер с цел единствено да продължи предвидените в първоначалния регламент срокове, недопустимо е с жалба за отмяна на регламента за изменение да се иска отмяна на разпоредбите на първоначалния регламент.

Правила на конкуренция, приложими за предприятията

1. Общи въпроси

а) Продължителност на нарушението

В Решение от 17 декември 2009 г. по дело Solvay/Комисия (Т-58/01, все още непубликувано) Общият съд постановява, че дори да се предположи, че са налице особени обстоятелства, при които е възможно прехвърляне на доказателствената тежест по отношение на продължителността на дадено нарушение, Комисията не се освобождава от задължението си в своето решение за установяване на нарушение на член 81, параграф 1 ЕО да докаже продължителността на нарушението и да даде сведенията за тази продължителност, с които разполага. Като посочва, че обжалваното решение съдържа противоречиви съображения относно края на нарушението, Общият съд постановява, че Комисията, върху която по правило пада доказателствената тежест, не доказва, че разглежданото нарушение е продължило до края на 1990 г. Поради това според Общия съд обжалваното решение следва да се измени, като размерът на наложената на жалбоподателя глоба се намали с 25 %.

⁹ Решение на Общия съд от 30 април 1998 г. по дело Vlaams Gewest/Комисия, Т-214/95, Recueil, стр. II-717, точка 29.

¹⁰ Решение на Съда от 18 октомври 2007 г. по дело Комисия/Парламент и Съвет, С-299/05, Сборник, стр. I-8695, точки 29 и 30.

б) Погасителна давност

Дело *ArcelorMittal Luxembourg* и др./Комисия (Решение от 31 март 2009 г., T-405/06, все още не публикувано, обжалвано) дава възможност на Общия съд да потвърди своята практика¹¹ относно последиците *ratione personae* на действията, които прекъсват давността. В случая дружество майка, чието дъщерно дружество участва в картел на пазара на стоманени греди, поддържа, че прекъсващите петгодишната давност действия имат последици само по отношение на предприятията, които са участвали в нарушението. Доколкото нито е идентифицирано като такова предприятие в административната процедура, в рамките на която е извършено прекъсващото давността действие, нито е адресат на изложението на възражения, дружеството майка оспорва правото на Комисията да му противопостави прекъсването на давността в резултат от посоченото действие. Общият съд отхвърля това тълкуване, като уточнява, че то предполага обективен факт, а именно участието в нарушението, който ясно се разграничава от субективен и случаен елемент, какъвто е идентифицирането в административната процедура на едно предприятие като участвало в нарушението. Всъщност предприятието би могло да е участвало в нарушението, без Комисията да знае за това към момента, в който извършва действие, прекъсващо давността. Давността се прекъсва не само по отношение на предприятията, които са обект на действие по проучване или производство във връзка с нарушение, но и по отношение на тези, които, макар и да са участвали в нарушението, все още са неизвестни на Комисията и следователно не са обект на събиране на доказателства или не са адресати на нито едно процесуално действие.

Що се отнася до спирането на давността, Общият съд пояснява, че макар съгласно Регламент (ЕО) № 1/2003¹² прекъсването на давността да се прилага за всички предприятия или сдружения на предприятия, които са участвали в нарушението, подобно уточнение не е направено по отношение на спирането. Ето защо Общият съд проверява дали подаването на жалба пред него има действие само спрямо предприятието жалбоподател, или действие *erga omnes* спрямо всички предприятия, които са участвали в нарушението, независимо дали са обжалвали. В това отношение той първо посочва, че както прекъсването на давността, така и спирането ѝ, което представлява изключение от принципа за петгодишния давностен срок, трябва да се тълкуват ограничително. Следователно не може да се допусне, че волята на законодателя е била да се прилага един и същ режим към двете положения. Освен това за разлика от прекъсването на давността, което цели да позволи на Комисията да преследва и санкционира по ефикасен начин нарушенията на правилата на конкуренция, спирането на давността се отнася по дефиниция за хипотеза, в която Комисията вече е приела решение. Действието *inter partes* на съдебните производства и последиците, които при всички случаи произтичат от това, не допускат по принцип жалбата, подадена от предприятие адресат на обжалваното решение, да се отразява по някакъв начин върху положението на другите адресати. Накрая Общият съд отхвърля довода на Комисията, че спирането на давността в резултат от започването от предприятие на производства пред Общия съд и Съда се прилага както за правния субект, страна в производството, така и за всички други правни субекти, които участват в същото икономическо образувание, независимо кой правен субект е започнал тези производства. Всъщност макар и да е вярно, че правилата на Договора в областта на конкуренцията са адресирани до „предприятията“, схващани като икономически образувания, това не променя факта, че за целите на прилагането и изпълнението на решенията на Комисията в тази област

¹¹ Решение от 1 юли 2008 г. по дело *Compagnie maritime belge*/Комисия (T-276/04, Сборник, стр. II-1277).

¹² Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове 81 [ЕО] и 82 [ЕО] (ОВ L 1, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167).

е необходимо като адресат да се идентифицира образувание, което притежава юридическа правосубектност, тъй като само тогава то е в състояние да подаде жалба срещу решението, на което е адресат и с което приключва административното производство. Оттук Общият съд заключава, че десетгодишният давностен срок е изтекъл по отношение на един от жалбоподателите, и отменя обжалваното решение в частта, в която се отнася до този жалбоподател.

в) Право на защита

В Решение от 1 юли 2009 г. по дело ThyssenKrupp Stainless/Комисия (Т-24/07, все още непубликувано, обжалвано) Общият съд напомня, че за да може Комисията да намери равновесието между, от една страна, необходимостта от запазване на правото на защита на страните посредством възможно най-широкия достъп до преписката, и от друга страна, интереса от закрила на поверителната информация на другите страни или на трети лица, тези страни и тези трети лица трябва да предоставят на Комисията всички релевантни сведения. Той посочва, че ако след получаване на достъп до преписката дадена страна счете, че за целите на своята защита е нужно да се запознае с конкретна информация, до която няма право на достъп, тя може да подаде до Комисията мотивирано искане за такъв достъп. В това отношение Общият съд постановява, че искане с общ характер, което не съдържа подробности поотделно за всеки искан документ, не съответства на мотивирано искане и не отговаря на запитването на Комисията относно твърдяната релевантност на информацията, до която няма достъп, за защитата на самия жалбоподател.

Освен това Общият съд напомня, че с оглед на зачитане на правото на защита на предприятията Комисията следва да предоставя на заинтересованите страни правото да бъдат изслушани, преди тя да вземе едно от решенията по членове 7, 8 и 23 и член 24, параграф 2 от Регламент № 1/2003. Когато документите са предадени на жалбоподателя след приемането на едно от посочените решения, например на изложението на възражения, все пак няма да е налице нарушение на правото на защита на тази страна, ако Комисията не е изменила изложенията в това решение твърдения за нарушения и ако не се е основала на факти, във връзка с които съответното предприятие не е получило възможност да представи становището си.

2. Принос в областта на член 81 ЕО

а) Прилагане на закона във времето

Като прилага принципите, изведени във връзка с делата за картели, известни като „делата за бетоновата арматура“¹³, Общият съд напомня в решенията си по дело ArcelorMittal Luxembourg и др./Комисия и по дело ThyssenKrupp Stainless/Комисия, посочени по-горе, както и в Решение от 6 май 2009 г. по дело Outokumpu и Luvata/Комисия (Т-122/04, все още непубликувано), че макар замяната на правната рамка на Договора за ЕОВС с тази на Договора за ЕО да е довела, считано от 24 юли 2002 г., до промяна на приложимите правни основания, процедури и материалноправни норми, тази промяна се вписва в контекста на единството и приемствеността на общностния правен ред и неговите цели. Освен това понятията за споразумение и за съгласувани практики по смисъла на член 65, параграф 1 ВС отговарят на тези за споразумение и съгласувани практики по смисъла на член 81 ЕО и тези две разпоредби са тълкувани по един и същ начин от общностния съд. Така приемствеността на общностния правен ред и на целите, които ръководят действието му, изисква от Европейската общност

¹³ Решение от 25 октомври 2007 г. по дело SP и др./Комисия, Т-27/03, Т-46/03, Т-58/03, Т-79/03, Т-80/03, Т-97/03 и Т-98/03, Сборник, стр. II-4331.

като правоприменник на Европейската общност за въглища и стомана и в рамките на своите процедури да осигури по отношение на положенията, възникнали при действието на Договора за ЕОВС, спазването на правата и задълженията, които по силата на Договора за ЕОВС и на правните норми, приети за неговото прилагане, са били наложени ео tempore както на държавите членки, така и на частноправните субекти. Това изискване се налага с още по-голяма сила, доколкото нарушаването на конкуренцията в резултат на неспазването на правните норми в областта на картелите е в състояние да разпростре последиците си във времето след изтичането на срока на действие на Договора за ЕОВС, при действието на Договора за ЕО. Ето защо Регламент № 1/2003 трябва да се тълкува в смисъл, че позволява на Комисията да установява и да санкционира след 23 юли 2002 г. картелите, осъществени в секторите, попадащи в приложното поле на Договора за ЕОВС *ratione materiae* и *ratione temporis*.

б) Глоби

По дело Peugeot и Peugeot Nederland/Комисия (Решение от 9 юли 2009 г., T-450/05, все още непубликувано) жалбоподателите в частност оспорват преценката на Комисията за тежестта на нарушението. От една страна, нарушението е квалифицирано като „много сериозно“ по смисъла на точка 1 А от Насоките от 1998 г.¹⁴, тъй като целта на бонусната система, която Peugeot прилага в Нидерландия между 1997 г. и 2003 г., е била да се насърчат нидерландските му дистрибутори да ограничават паралелния внос. За да заключи, че при упражняването на своето право на преценка Комисията не е допуснала грешка, квалифицирайки характера на нарушението като много сериозен, Общият съд в частност отбелязва, че поради своето естество нарушението има особено изразена тежест, като се имат предвид особено прикритите способности, от които се ръководело трайното установяване на системата на заплащане до 2003 г., и то в контекст, в който предходната практика на Комисията и постоянната съдебна практика в областта на паралелния внос, и по-конкретно в сектора на автомобилостроенето, представляват ясни предупреждения за незаконосъобразността на такава система. Освен това Общият съд подчертава, че жалбоподателите са членове на голяма индустриална група, която заема важна позиция в съответните пазари, и че те са разполагали с правни дирекции, които са били напълно в състояние да преценят антиконкурентния характер на обсъжданото поведение. От друга страна, що се отнася до действителното отражение на нарушението върху посочения пазар, Общият съд посочва, че Комисията не обръща достатъчно внимание на ролята на промените на ценовите разлики за спада в износа. Затова като упражнява предоставената му пълна юрисдикция, Общият съд постановява, че размерът на глобата за тежестта на нарушението следва да се намали с 10 %.

В Решение от 30 април 2009 г. по дело Nintendo и Nintendo of Europe/Комисия (T-13/03, все още непубликувано) Общият съд установява, че когато става въпрос за съвкупност от вертикални споразумения и съгласувани практики, които имат за цел и резултат ограничаване на паралелния износ на игрови конзоли и касети, съответните дялове, които имат участниците в дистрибуцията на съответните стоки, са представителни за специфичната тежест на всяко предприятие в спорната дистрибуторска система. Затова Общият съд приема, че Комисията с основание е приложила този критерий за целите на диференцираното третиране при определянето на размера на глобите.

¹⁴ Насоки относно метода за определяне на размера на глобите, налагани съгласно член 15, параграф 2 от Регламент № 17 и член 65, параграф 5 от Договора за Европейска общност за въглища и стомана (ОВ С 9, 1998 г., стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 3, стр. 69).

В същото решение Общият съд проверява дали Комисията е допуснала грешка при прилагане на правото във връзка с определянето на възпиращия характер на глобата и пояснява, че в случай на нарушения от вертикално естество качеството на производител на стоките може да е показателно за действителната способност на съответното лице да причини значителни вреди на конкуренцията. Всъщност производителят на съответните стоки, който заема централно място в дистрибуторската система на посочените стоки, трябва да прояви особена бдителност и да се увери, че спазва правилата на конкуренцията при сключването на споразумения за дистрибуция.

Други пояснения по въпроса за възпиращото действие на глобите са дадени в едно от решенията във връзка с картела на пазара на монохлороцетна киселина. Всъщност в Решение от 30 септември 2009 г. по дело *Arkema/Комисия* (T-168/05, непубликувано, обжалвано) Общият съд подчертава, че макар по предходни преписки срещу жалбоподателя Комисията да умножава размера на глобата му с коефициент с възпираща цел, това не е пречка за прилагането на такъв коефициент и по други преписки, по които жалбоподателят е санкциониран за участието си в картел от същия период. Доколкото всяко нарушение е различно и е предмет на отделно решение, Комисията може да вземе предвид големината на съответните предприятия и да умножи началния размер на глобата с такъв коефициент.

В резултат от анализа си на степента, в която жалбоподателите са сътрудничили на Комисията, Общият съд изменя и едно от решенията относно антиконкурентните практики на пазара на игрови конзоли и касети Nintendo. В Решение по дело *Nintendo и Nintendo of Europe/Комисия*, посочено по-горе, той сравнява, първо от хронологична гледна точка, сътрудничеството, оказано от Nintendo, и това, оказано от изключителния дистрибутор на Nintendo в Обединеното кралство и Ирландия. По този начин Общият съд установява, че Nintendo и този дистрибутор са предоставили релевантни документи на един и същ стадий на процедурата, като в това отношение е без значение фактът, че Nintendo е започнало да сътрудничи няколко дни след дистрибутора. След това Общият съд сравнява степента на сътрудничество от качествена гледна точка, като взема предвид както условията, при които предприятията са сътрудничили, така и присъщата стойност на съобщената от всяко от тях информация. В това отношение Общият съд посочва, че двете предприятия са представили спонтанно тази информация и че нейното съдържание е било в еднаква степен полезно на Комисията. Ето защо Общият съд стига до извода, че съгласно принципа на равно третиране оказаното от Nintendo сътрудничество трябва да се разглежда като сходно с оказаното от дистрибутора. Затова Общият съд намалява глобата на Nintendo със същия процент, с който е намалена и глобата на дистрибутора.

В Решение по дело *Outokumpu и Luvata/Комисия*, посочено по-горе, Общият съд уточнява практиката си относно отегчаващите обстоятелства, и по-специално относно повторността на нарушението. Общият съд напомня, че понятието за повторност на нарушението предполага единствено наличието на установено предходно нарушение. Фактът, че първото нарушение е извършено при действието на Договора за ЕОВС и че не е била наложена глоба поради конкретните обстоятелства по случая, изобщо не е пречка за прилагането на принципа, съгласно който след като Комисията вече е установила с решение участието на дадено предприятие в картел, това решение може да послужи за основа на преценката за склонността на това предприятие да нарушава правилата относно картелите.

Отчитането на предишно нарушение за целите на установяването на повторност се разглежда конкретно и в Решение от 30 септември 2009 г. по дело *Hoechst/Комисия* (T-161/05, непубликувано). В това дело жалбоподателят оспорва правото на Комисията да вземе предвид предходно решение, като изтъква, че това решение е придобило окончателен характер едва

след края на разглежданото ново нарушение. Общият съд обаче подчертава, че за да възникне право да се вземе предвид предходно решение, е достатъчно предприятието да е било считано преди това за извършител на нарушение от същия вид, въпреки че решението все още подлежи на съдебен контрол.

в) Възможност за търсене на отговорност за нарушението

В решенията относно картела на пазара на монохлороцетна киселина Общият съд дава важни пояснения относно възможността да се търси отговорност от дружеството майка за нарушение на неговите дъщерни дружества.

По-конкретно в Решение по дело Hoeschst/Комисия, посочено по-горе, Общият съд постановява, че жалбоподателят не може да се позовава на прехвърлянето на своята отговорност посредством договор за прехвърляне на своята част от дейността, сключен с едно от дъщерните му дружества. От една страна, такъв договор не може да бъде противопоставен на Комисията с цел да се избегнат санкциите, налагани съгласно общностното право на конкуренцията, доколкото той цели да разпредели между дружествата отговорността за участието в картел. От друга страна, твърдяното прехвърляне на отговорност, извършено в конкретния случай според съдържанието на договора за прехвърляне, не влияе върху определянето на отговорността на жалбоподателя, щом като този договор е сключен между него и изцяло притежавано от него дъщерно дружество, чието неправомерно поведение следователно може да му бъде вменено в качеството му на дружество майка.

По дело Arkema/Комисия, посочено по-горе, жалбоподателят също оспорва правото на Комисията да търси отговорност от дружеството майка за нарушение на дъщерното дружество, доколкото дружеството майка не е оперативен холдинг и почти не участва в управлението на дъщерното дружество. Общият съд подчертава, че това обстоятелство не е достатъчно, за да се изключи възможността дружеството майка да упражнява решаващо влияние върху поведението на дъщерното дружество, в частност като координира финансовите инвестиции в рамките на съответната група. Всъщност при групите от дружества холдинговото дружество, което в частност координира финансовите инвестиции в рамките на групата, има за цел да реструктурира дяловите участия в различни дружества, а функцията му е да осигури единното им управление, по-конкретно чрез този бюджетен контрол. Освен това Общият съд уточнява, че е без значение фактът, че двете дружества извършват дейност на различни пазари и между тях не съществуват отношения между доставчик и клиент. Всъщност в група като разглежданата разделението на задачите представлява обичайно явление, което не оборва презумпцията, че дружеството майка и дъщерното дружество съставляват едно предприятие по смисъла на член 81 ЕО. Накрая Общият съд напомня, че презумпцията за отговорност на дружеството майка за нарушенията, извършени от дъщерните дружества, в които то притежава целия или почти целия капитал, се основава на обективен критерий, който се прилага независимо от големината и правноорганизационната форма на предприятието. Следователно макар прилагането на този критерий да поражда различни последици в зависимост от големината на групата и нейната правноорганизационна форма, това е просто обективна последица от многообразието на видовете предприятия.

3. Принос в областта на член 82 ЕО

В Решение от 9 септември 2009 г. по дело Clearstream/Комисия (Т-301/04, все още непубликувано) Общият съд се произнася по законосъобразността на решение на Комисията, с което се установява нарушение от страна на жалбоподателите на член 82 ЕО, състоящо се, от една

страна, в дискриминационен отказ за предоставяне на услуги, и от друга — в прилагане на дискриминационно ценообразуване.

Общият съд отбелязва, че Комисията правилно е установила наличието на злоупотреба с господстващо положение. В частност Общият съд потвърждава, че отказът да се предостави достъп и необоснованата дискриминация в това отношение не са две отделни нарушения, а две прояви на едно и също поведение, тъй като необоснованата дискриминация е резултат от отказа да се предоставят едни и същи или подобни услуги на сходни клиенти.

В това отношение, доколкото далеч надхвърля срока, който може да се счита за разумен и обоснован, и доколкото по този начин се приравнява на представляващ злоупотреба отказ да се предоставят въпросните услуги, срокът за получаване на достъп е от естество да постави конкурентите в неблагоприятно положение на разглеждания пазар. Общият съд също така потвърждава, че прилагането по отношение на един от търговските партньори на различни цени за еквивалентни услуги, и то непрекъснато в продължение на пет години и от предприятие, което има фактически монопол на пазара, който е нагоре по веригата, не може да не е създавало конкурентно неблагоприятно положение за същия този партньор.

Освен това в Решение от 17 декември 2009 г. по дело Solvay/Комисия (Т-57/01, все още непубликувано) Общият съд установява, че документи, които са иззети единствено с цел проверка на участието в картели и/или съгласувани практики по член 81 ЕО, могат да се използват и като доказателства в подкрепа на твърдения за нарушение на член 82 ЕО, стига да е налице прилика от фактическа страна между практиките, които според Комисията водят до злоупотреба с господстващо положение, и практиките, във връзка с които е разпоредила проверките.

Общият съд в частност приема, че е налице злоупотреба при система от отстъпки, съгласно условията на която предоставените отстъпки се различават в зависимост например от това дали клиентът поръчва на жалбоподателя допълнителни количества над договорно определените, като абсолютната стойност на тези количества е без значение. Всъщност по този начин единичната цена при тези количества е чувствително по-ниска от средната цена, заплащана от клиента за договорно определените количества, което поощрява клиента да купува повече от договорно определените количества, тъй като другите доставчици трудно биха могли да му предложат за тези количества цени, които са конкурентни спрямо предложените от жалбоподателя.

4. Принос в областта на контрола върху концентрациите

а) Задължение за полагане на дължима грижа

В Решение от 7 май 2009 г. по дело NVV и др./Комисия (Т-151/05, все още непубликувано) Общият съд посочва, че с оглед на изискването за бързина и на стриктните срокове, които Комисията е длъжна да съблюдава в рамките на процедурата за контрол върху концентрациите, при липса на указания относно неточността на предоставената информация тя не може да бъде задължена да извършва проверки във връзка с всяка получена от нея информация. Всъщност въпреки че задължението за надлежно и безпристрастно разглеждане, което Комисията има в рамките на тази процедура, не ѝ позволява да се основава на обстоятелства или на информация, които не могат да се считат за достоверни, посоченото изискване за бързина все пак предполага, че тя не може да проверява сама до най-малката подробност автентичността и надеждността на всички изпратени ѝ съобщения, доколкото процедурата за контрол върху концентрациите се основава по необходимост и донякъде на доверие.

б) Искане за информация

В Решение от 4 февруари 2009 г. по дело *Отуа/Комисия* (T-145/06, все още непубликувано) Общият съд уточнява обхвата на правомощието на Комисията да иска информация. От една страна, що се отнася до самото искане за информация, Общият съд първо посочва, че преценката за необходимостта от исканата информация се извършва с оглед на убеждението, което Комисията е могла логично да си изгради към момента на формулиране на разглежданото искане, а не с оглед на реалната необходимост от информация в последващата процедура. Второ, Общият съд приема, че щом като продължителността на спирането на определените в член 10 от Регламент (ЕО) № 139/2004¹⁵ срокове, до което води приемането на решение по член 11 от посочения регламент, зависи от датата на съобщаване на необходимата информация, Комисията не нарушава принципа на пропорционалност, като спира производството, докато не ѝ бъде предадена подобна информация.

От друга страна, що се отнася до исканията за поправка на съобщената от дадена страна информация, за която е установено, че е погрешна, Общият съд първо подчертава, че Комисията може да поиска тази поправка, ако съществува риск отбелязаните грешки да имат значително отражение върху нейната оценка за съвместимостта на разглежданата концентрация с общия пазар. Второ, той отбелязва, че е невъзможно позоваване на съществуването на оправдани правни очаквания, за да се избегнат последиците от нарушението на задължението за предоставяне на пълна и точна информация, единствено с мотива че това нарушение не е било разкрито от Комисията в хода на горепосочените проверки.

в) Срок за обжалване

По дело *Qualcomm/Комисия* (Решение от 19 юни 2009 г., T-48/04, все още непубликувано) Комисията твърди, че подадената от *Qualcomm* жалба срещу решението, с което сделката по придобиването от две предприятия на съвместен контрол върху системата за автоматично удържане на пътни такси *Toll Collect* се обявява за съвместима с общия пазар, е недопустима, доколкото макар *Qualcomm* да не е адресат на това решение, изпращането на решението на това предприятие представлява съобщаване по смисъла на член 230, пета алинея ЕО и следователно срокът за обжалване започва да тече, считано от тази дата. Общият съд отхвърля доводите на Комисията. От една страна той напомня, че член 20, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 4064/89¹⁶ изисква публикуването в *Официален вестник на Европейския съюз* на приетите в приложение на този регламент решения, поради което за лицата, които не са посочени в обжалваното решение като адресати, срокът за обжалване трябва да се изчисли въз основа на първата хипотеза, посочена в член 230, пета алинея ЕО, а именно считано от тази публикация. От друга страна той подчертава, че да се приеме предложеното от Комисията разширително тълкуване на понятието за адресат, което включва както адресата или адресатите, посочени в дадено решение, така и всяко друго лице, определено като такова от Комисията, без да е било посочено като адресат в това решение, би довело до поставяне под въпрос на последиците от задължението, предвидено от член 20, параграф 1 от посочения регламент, и същевременно до предоставяне на Комисията на право на преценка за определяне сред лицата, които не са поименно посочени като адресати в дадено решение, на тези, които могат

¹⁵ Регламент (ЕО) № 139/2004 на Съвета от 20 януари 2004 година относно контрола върху концентрациите между предприятия (ОВ L 24, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 201).

¹⁶ В това дело става въпрос за Регламент (ЕИО) № 4064/89 на Съвета от 21 декември 1989 година относно контрола върху концентрациите между предприятия (коригиран текст — ОВ L 257, 1990 г., стр. 13), изменен с Регламент (ЕО) № 1310/97 на Съвета от 30 юни 1997 година (ОВ L 180, стр. 1).

да подадат жалба, считано от съобщаването на това решение, а не от неговото публикуване. Предоставянето на такова право на преценка обаче може да доведе до нарушаване на принципа на равно третиране, доколкото сред лицата, които не са поименно посочени като адресати в дадено решение, някои лица, на които това решение е било „съобщено“, могат да обжалват същото, считано от неговото „съобщаване“, докато други лица, на които това решение не е било „съобщено“, могат да обжалват това решение, считано от неговото публикуване. Освен това невинаги е възможно за Комисията да определи от самото начало лицата, които могат да подадат жалба, считано от датата на съобщаването на дадено решение. При това положение такава дискриминация не може да бъде оправдана с целта, състояща се във възможно най-бързо гарантиране на правната сигурност.

Държавни помощи

Споровете във връзка с държавни помощи съставляват голяма част от дейността на Общия съд през 2009 г., като в тази област са решени 70 дела и са образувани 46 дела. По-нататък те ще бъдат разгледани съвсем накратко в три аспекта: допустимост, материалноправни и процесуалноправни въпроси.

1. Допустимост

През 2009 г. съдебната практика доизясни в частност понятието за акт, който произвежда задължително правно действие, и понятието за правен интерес.

Що се отнася до понятието за акт, който произвежда задължително правно действие, в Решение от 11 март 2009 г. по дело TF1/Комисия (T-354/05, все още непубликувано) Общият съд отхвърля доводите на Комисията, че тя изобщо не взема решение в случай на процедура по разглеждане на съществуваща помощ, приключваща с приемането от държавата на предложените подходящи мерки или сведена до процес, почти сходен на процес на договаряне. Несъмнено държавите и Комисията могат да разискват по повод предложените подходящи мерки, но едва когато Комисията реши да приеме поетите от държавата задължения като отговарящи на нейната загриженост, процедурата по разглеждане на съществуваща помощ приключва с решение, което подлежи на обжалване.

В Решение от 9 юни 2009 г. по дело NDSHT/Комисия (T-152/06, все още непубликувано, обжалвано) Общият съд постановява, че задължението на Комисията да приеме решение в отговор на жалба се отнася само до хипотезата, предвидена в член 13 от Регламент (ЕО) № 659/1999¹⁷. Член 20, параграф 2, второ изречение от същия регламент предвижда, че Комисията може само да съобщи на жалбоподателя с писмо, че няма достатъчно основания случаят да бъде разгледан. Такава е по-конкретно хипотезата, когато е неприложим член 13 от този регламент, тъй като жалбата не се отнася до неправомерна помощ, а е насочена всъщност към съществуваща помощ.

Тъй като инициативата в областта на съществуващите държавни помощи принадлежи само на Комисията, жалбоподател не може посредством жалба, отправена до Комисията, да задължи последната да извърши преценка на съвместимостта на съществуваща помощ. Ако след първоначална оценка Комисията счита, че жалбата се отнася не до неправомерни, а до

¹⁷ Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член [88 ЕО] (ОВ L 83, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 41).

съществуващи помощи, тя няма задължението да изпрати на съответната държава членка решение по смисъла на член 4 от Регламент № 659/1999 и не може да бъде задължена да приложи процедурата по член 88, параграф 1 ЕО. При това положение писмото, в което оспорените в жалбата помощи се квалифицират като съществуващи, няма характеристиките на решение, произвеждащо задължително правно действие, което може да засегне интересите на жалбоподателя.

Що се отнася до правния интерес, в Решение по дело TF1/Комисия, посочено по-горе, Общият съд постановява, че правният интерес на жалбоподателя не може да бъде оспорен по съображението, че обжалваното решение е благоприятно за него, доколкото налага условия във връзка с помощите в полза на конкурентно предприятие. Всъщност подобно съображение се основава на предпоставката, че оспорването на решението по същество, т.е. в частност относно явно неподходящия характер на поетите задължения с цел осигуряването на съвместимостта на схемата за помощи с общия пазар, е погрешно. Отмяната на обжалваното решение на основание на допуснатата от Комисията явна грешка при определянето на подходящите за въвеждане мерки или на основание непълната обосновка на уместността на тези мерки спрямо установените проблеми не би поставила жалбоподателя в по-малко благоприятно положение от това, което следва от обжалваното решение. Ето защо такава отмяна би означавала, че обжалваното решение се характеризира или може да се характеризира с това, че предвижда неподходящи задължения, и че следователно е неблагоприятно за жалбоподателя.

В Решение от 10 февруари 2009 г. по дело Deutsche Post и DHL International/Комисия (T-388/03, все още непубликувано, обжалвано) Общият съд пояснява, че заинтересованите лица по смисъла на член 88, параграф 2 ЕО имат интерес от отмяната на решение на Комисията, прието в края на процедурата по предварително разглеждане, доколкото подобна отмяна би наложила на Комисията да започне официалната процедура по разследване и би им позволила да представят своите становища и по този начин да упражнят влияние върху новото решение. В това отношение Общият съд не е длъжен да сравнява изтъкнатите правни основания с доводите, представени в защита от жалбоподателите в друго съдебно производство.

2. Материалноправни норми

а) Предоставяне на икономическо предимство

В Решение от 11 февруари 2009 г. по дело Iride и Iride Energia/Комисия (T-25/07, все още непубликувано, обжалвано) Общият съд се произнася по въпроса дали либерализацията на даден пазар е част от развитието, което икономическите оператори трябва да очакват, или напротив, нормалните пазарни условия предполагат стабилността на правната уредба. Той напомня, че в една демократична държава правната уредба може да се промени по всяко време, като това се отнася с още по-голямо основание до случаите, при които предходната правна уредба е предвиждала националната и/или регионалната изолираност на даден пазар, така че да се създават монополни положения. От това следва, че отварянето на пазар, който преди това е бил изолиран, не би могло да се квалифицира като аномалия по отношение на нормалните пазарни условия.

В това отношение икономическите оператори имат право на защита на оправданите им правни очаквания. Тъй като обаче те действително са се ползвали от защита на правните очаквания, не би могло да претендират тази защита да бъде оказана по определен начин вместо по друг, а именно посредством изключване на помощта за компенсиране на загубата, претърпяна поради изменението на уредбата на понятието за държавна помощ по смисъла на член 87,

параграф 1 ЕО, вместо чрез декларация за съвместимост на тази мярка с общия пазар съгласно член 87, параграф 3 ЕО.

Общият съд освен това прилага принципа, изведен в Решение на Съда от 15 май 1997 г. по дело TWD/Комисия¹⁸, съгласно който Комисията не превишава правото на преценка, с което разполага, когато — сезирана с проект за помощ, която държава членка възнамерява да отпусне на предприятие — тя вземе решение, с което обявява тази помощ за съвместима с общия пазар, но под условието за предварително възстановяване от предприятието на предходна незаконосъобразна помощ, поради ефекта на натрупване на въпросните помощи. Фактът, че предходната незаконосъобразна помощ не е била отпусната като индивидуална помощ, а в рамките на схема за помощи, и че Комисията не е могла да определи точната полза за предприятията получатели поради липсата на сътрудничество от съответната държава членка, не може да обоснове неприлагането на този принцип, тъй като всяко друго разрешение би означавало да се възнаграждава неспазването на задължението за лоялно сътрудничество и би лишило от ефективност системата за контрол на държавните помощи.

В това отношение възложеното на държавата членка и на предприятието, явяващо се потенциален получател на нови помощи, задължение да предоставят на Комисията данните, които са от естество да докажат, че тези помощи са съвместими с общия пазар, се разпростира и върху необходимостта да се установи липсата на ефект на натрупване на новата помощ с предходни незаконосъобразни помощи. Ако поради неспазване на това задължение от страна на държавата членка и предприятието — потенциален получател на помощта, Комисията не е в състояние да прецени доколко ефектът на натрупване засяга конкуренцията, тя не може да бъде упреквана за липсата на определяне или анализ на съответния пазар.

б) Услуги от общ икономически интерес

В Решение по дело Deutsche Post и DHL International/Комисия, посочено по-горе, Общият съд отбелязва, че изводите на Съда в Решение от 24 юли 2003 г. по дело Altmark¹⁹ са напълно приложими към предходни решения на Комисията. В този смисъл фактът, че в рамките на процедурата по предварително разглеждане по член 88, параграф 2 ЕО Комисията не е била в състояние да извърши пълен преглед, що се отнася до преценката на подходящия характер на равнището на компенсацията, предоставена за услуга от общ икономически интерес, представлява индичия за наличието на сериозни затруднения при преценката дали помощта е съвместима с общия пазар.

В Решение по дело TF1/Комисия, посочено по-горе, Общият съд потвърждава, че изведените в Решение по дело Altmark условия, които целят да се установи съществуването на държавна помощ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО, не следва да се смесват с критерия по член 86, параграф 2 ЕО, който позволява да се установи дали мярка, представляваща държавна помощ, може да се счита за съвместима с общия пазар.

Общият съд също така подчертава, че доколкото разглеждането на съществуваща помощ може да приключи единствено с налагане на мерки за в бъдеще, макар евентуалното свръхкомпенсиране в миналото евентуално да представлява интерес за преценката на съвместимостта на съществуващата помощ с общия пазар, това не променя факта, че такова проучване само по себе си не е непременно наложително за правилната преценка на необходимостта

¹⁸ C-355/95 P, Recueil, стр. I-2549, точки 25—27.

¹⁹ C-280/00, Recueil, стр. I-7747.

да се предложат подходящи мерки за в бъдеще и за определянето на тези мерки. Рискът или отсъствието на риск от свръхкомпенсиране в бъдеще зависи в крайна сметка главно от конкретните условия на самата схема за финансиране, а не от обстоятелството, че тази схема е предизвикала на практика свръхкомпенсиране в миналото.

в) Критерий на частния инвеститор в условията на пазарна икономика

В Решение от 15 декември 2009 г. по дело EDF/Комисия (Т-156/04, все още непубликувано) Общият съд напомня, че предоставянето на капитал на дадено предприятие от страна на публичните органи под каквато и да било форма може да представлява държавна помощ. В приложение на принципа за равно третиране между публичните и частните предприятия такъв обаче не може да бъде случаят, когато предоставянето на капитали пряко или непряко от държавата на предприятие е извършено при обстоятелства, които съответстват на нормалните пазарни условия. Когато намесата не представлява акт на публична власт, се прилага критерият на частния оператор, за да се определи дали тази намеса би могло да бъде извършена от частен оператор със стопанска цел. В това отношение Общият съд подчертава, че съгласно постоянната съдебна практика, за да се прецени дали взетите от държавата мерки спадат към нейните властнически правомощия или произтичат от задълженията, които тя трябва да изпълни в качеството си на акционер, е необходимо да се направи преценка на тези мерки не в зависимост от тяхната форма, а в зависимост от техния характер, предмет и от правилата, които ги уреждат, като се има предвид целта, която разглежданите мерки преследват.

В случая Общият съд отбелязва, че Комисията не е проверила дали увеличаването на капитала на *Électricité de France (EDF)*, осъществено от Френската република чрез отказ от данъчно вземане, е законосъобразна мярка от гледна точка на критерия на частния инвеститор. Според Комисията този критерий е неприложим към това данъчно предимство, тъй като подобен отказ произтича от упражняването от страна на държавата на нейните регулаторни правомощия или още от властнически правомощия. Общият съд не приема това тълкуване, като подчертава, че прилагането на критерия на частния инвеститор не може да се отхвърли единствено въз основа на това, че увеличаването на капитала на EDF е резултат от отказа на държавата от данъчно вземане, което тя е имала срещу него. Всъщност при тези обстоятелства Комисията е длъжна да прецени дали при сходни обстоятелства частен инвеститор би направил сравнима по размер инвестиция, независимо от формата на намесата на държавата за увеличаване на капитала на EDF и от евентуалното използване на данъчни средства за тази цел, за да провери икономическата рационалност на тази инвестиция и да я сравни с поведението, което би имал такъв инвеститор по отношение на същото предприятие и при същите обстоятелства. Освен това Общият съд посочва, че такова задължение на Комисията да провери дали капиталът е внесен от държавата при обстоятелства, които съответстват на нормалните пазарни условия, съществува независимо от формата, под която капиталът е внесен от държавата, която можело да бъде подобна или не на тази, която би използвал частен инвеститор.

Накрая Общият съд отбелязва, че с критерия за частния инвеститор се цели именно да се провери дали независимо от факта, че държавата разполага със средства, с които частен инвеститор не разполага, при същите обстоятелства последният би взел инвестиционно решение, сравнимо с това на държавата. Ето защо характерът на преобразуването в капитал вземане и следователно обстоятелството, че частен инвеститор не може да има данъчно вземане, са без значение за въпроса дали критерият за частния инвеститор трябва да се приложи или не. В резултат Общият съд стига до извода, че с отказа си да разгледа спорната мяр-

ка в нейния контекст и да приложи критерия за частния инвеститор Комисията е допуснала грешка в прилагането на правото. Поради това той частично отменя обжалваното решение.

г) Задължение за възстановяване на помощта

В Решение от 30 ноември 2009 г. по дело Франция/Комисия и France Télécom/Комисия (Т-427/04 и Т-17/05, все още непубликувано) Общият съд потвърждава съдебната практика, съгласно която размерът на подлежащата на възстановяване помощ трябва да може да се изчисли без прекомерни затруднения съгласно посочените в решението указания. Той приема, че поради това Комисията основателно се е ограничила да установи задължението за връщане на помощите и да остави на националните власти грижата да изчислят точния размер на подлежащите на връщане помощи, по-специално когато изчисляването изисква да се вземе предвид данъчен режим или режим на обществено осигуряване, чиито условия са уредени в приложимото национално законодателство. Важен в случая е фактът, че Комисията е посочила диапазон.

В това отношение Общият съд отбелязва, че съгласно изложеното от Комисията в обжалваното решение размерът на разглежданата помощ е между 798 милиона и 1,14 милиарда евро. От това следва, че сумата от 798 милиона евро трябва да се счита за минимален размер на подлежащата на възстановяване помощ. Тъй като сумите, определящи диапазона, в който попада размерът на разглежданата помощ, нямат ориентировъчен характер, обжалваното решение съдържа подходящи указания, които е трябвало да позволят на Френската република сама да определи без прекомерни затруднения окончателния размер на подлежащата на възстановяване помощ. Освен това Общият съд потвърждава съдебната практика, съгласно която изчисляването на размера на подлежащата на възстановяване помощ трябва да може да се извърши без прекомерни затруднения съгласно посочените в решението на Комисията указания. Предвид тълкуването на обжалваното решение от Съда²⁰ Общият съд приема, че в конкретния случай размерът на подлежащата на възстановяване помощ може да бъде изчислен без прекомерни затруднения и възлиза най-малкото на минималната стойност от определения от Комисията диапазон.

3. Процесуалноправни норми

а) Официална процедура по разследване

В Решение от 18 ноември 2009 г. по дело Scheucher-Fleisch и др./Комисия (Т-375/04, все още непубликувано) Общият съд напомня, че Комисията е задължена да започне официална процедура по разследване по-специално ако в светлината на получените в процедурата по предварително разглеждане сведения все още е изправена пред сериозни затруднения при преценката на разглежданата мярка. Към момента, в който разглежда съвместимостта на разглежданите помощи с общия пазар, Комисията знае, че една от разпоредбите на разглеждания национален закон не отговаря на условието, установено в Насоките за държавните помощи за реклама, съгласно което национален режим за контрол на качеството не може да се ограничава до продукти от даден произход. Следователно тази разпоредба поражда съмнения относно съвместимостта на разглежданите помощи с Насоките за държавните помощи за реклама и във връзка с нея е трябвало да се образува процедурата по член 88, параграф 2 ЕО. Ето защо Общият съд отменя обжалваното решение.

²⁰ Решение от 18 октомври 2007 г. по дело Комисия/Франция (С-441/06, Сборник, стр. I-8887).

Освен това в Решение по дело Франция/Комисия и France Télécom/Комисия, посочено по-горе, Общият съд отбелязва, че обстоятелството, че в обжалваното решение Комисията е променила анализа спрямо решението за започване на официална процедура по разследване, би могло да наруши правото на защита на съответната държава само ако данните, които се съдържат в това решение или са предоставени впоследствие при обсъждането в условията на състезателност по време на административната процедура, не са позволили на държавата да обсъди надлежно всички фактически и правни елементи, на които се основава обжалваното решение. За сметка на това различията между обжалваното решение и решението за започване на процедурата, произтичащи от това, че Комисията е възприела всички или част от изтъкнатите от държавата доводи, не биха могли да доведат до нарушаване на правото на защита на тази държава.

Освен това в Решение от 4 септември 2009 г. по дело Италия/Комисия (T-211/05, все още не публикувано) Общият съд отбелязва, че официалната процедура по разследване позволява да се задълбочат и изяснят въпросите, повдигнати в решението за започване на процедурата, така че евентуалното разминаване между него и окончателното решение не може само по себе си да се разглежда като порок в законосъобразността на последното. От нито една разпоредба относно контрола върху държавните помощи не следва, че Комисията е била длъжна да уведоми съответната държава членка за позицията си, преди да приеме своето решение, след като от държавата членка е било поискано да представи становището си.

б) **Оправдани правни очаквания**

По дело Diputación Foral de Álava и др./Комисия (Решение от 9 септември 2009 г., от T-30/01 до T-32/01 и от T-86/02 до T-88/02, все още не публикувано, обжалвано) жалбоподателите в частност изтъкват, че поведението на Комисията представлява изключително обстоятелство, което е от естество да бъде основание за техните оправдани правни очаквания за правомерността на разглежданите схеми за помощ поради липсата на предвидената в Известието от 1983 г. относно неправомерната помощ публикация на предупреждение до потенциалните получатели на помощите.

Макар че критикува тази липса на публикация в Официален вестник, Общият съд посочва, че това не влияе на факта, че информацията, която се съдържа в посоченото известие, е недвусмислена. Впрочем защитаваното от жалбоподателите тълкуване би означавало на това известие от 1983 г. относно неправомерната помощ да бъде даден противоречащ на член 88, параграф 3 ЕО смисъл. Всъщност несигурният характер на неправомерно предоставените помощи произтича от полезния ефект на задължението за отправяне на уведомление, предвидено в член 88, параграф 3 ЕО, и не зависи от наличието или липсата на публикация в Официален вестник на предупреждението, предвидено в Известието от 1983 г. относно неправомерната помощ.

По-специално възстановяването на неправомерно предоставените помощи не може да стане невъзможно само поради липсата на публикация на такова предупреждение от Комисията, тъй като в противен случай би била засегната системата за контрол на държавната помощ, установена от Договора. Ето защо Общият съд заключава, че липсата на публикация на предвиденото в Известието от 1983 г. относно неправомерната помощ предупреждение не представлява изключително обстоятелство, от естество да бъде основа на каквито и да било оправдани очаквания за правомерността на неправомерно предоставените помощи.

Освен това в Решение по дело Франция/Комисия и France Télécom/Комисия, посочено по-горе, Общият съд отбелязва, че целта на задължението за уведомяване за мерките, които може

да представляват държавни помощи за предприятията, е именно да се премахнат всички съмнения по въпроса дали тези мерки действително са държавни помощи. Към датата на приемането на закона, в който се предвижда специалният данъчен режим за France Télécom, не е било сигурно, че с този режим ще се предостави предимство на това предприятие. Ето защо Общият съд приема, че Франция е трябвало да уведоми Комисията за тази мярка. След като не я е уведомила преди прилагането на разглеждания данъчен режим, Франция не може да се позовава на принципа на защита на оправданите правни очаквания, освен ако не докаже наличието на изключителни обстоятелства.

в) Процедура за вземане на решения

В Решение по дело Франция/Комисия и France Télécom/Комисия, посочено по-горе, Общият съд внася съществено уточнение във връзка с процедурата за вземане на решения от Комисията в областта на държавните помощи. Възщност Общият съд постановява, че не е изключено, както предвижда член 13, втора алинея от Процедурния правилник на Комисията²¹, колегиумът на членовете на Комисията да определи един или няколко от своите членове, които да приемат окончателния текст на дадено решение, чието съдържание е било определено в хода на обсъжданията. Когато колегиумът е използвал тази възможност, сезираният с въпроса за правомерността на упражняването на това оправомощаване общностен съд е този, който следва да провери дали може да се счете, че колегиумът е приел съответното решение с всички негови елементи от фактическа и правна страна. Тъй като в конкретния случай установява, че формалните различия между версията на обжалваното решение, приета на 2 август 2004 г., и одобрения на 19 и 20 юли 2004 г. от колегиума на членовете на Комисията текст не оказват влияние върху смисъла на обжалваното решение, Общият съд отхвърля правното основание за отмяна.

Марка на Общността

И през 2009 г. съдебните актове във връзка с прилагането на Регламент (ЕО) № 40/94, заменен с Регламент (ЕО) № 207/2009²², който по същество обаче само кодифицира многократно и съществено изменяните от 1994 г. насам разпоредби относно марката на Общността, са значителна част от решенията от Общия съд дела (168 дела или 30 % от общия брой на решенията през 2009 г. дела).

1. Абсолютни основания за отказ и абсолютни основания за недействителност

Член 7, параграф 1, буква в) от Регламент № 40/94 забранява да се регистрират като марки на Общността знаци, които поради описателния си характер не могат да изпълнят функция на указание за търговския произход на обозначените стоки или услуги. Освен това според постоянната съдебна практика преценката на описателния характер на знака може да бъде

²¹ ОВ L 308, 8.12.2000 г., стр. 26; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 2, стр. 216.

²² Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета от 20 декември 1993 г. относно марката на Общността (ОВ, L 11, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 146), заменен с Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 г. относно марката на Общността (ОВ L 78, стр. 1). Настоящият доклад се основава обаче само на номерацията на членовете в Регламент № 40/94.

направена само по отношение на обозначените стоки или услуги, от една страна, и на възприемането му от съответните потребители, от друга²³.

В Решение от 19 ноември 2009 г. по дело *Torresan/CXВП — Klosterbrauerei Weissenhohe (CANNABIS)* (T-234/06, все още непубликувано) Общият съд отхвърля жалба срещу решение на апелативния състав на Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП), според което за средния потребител словният знак „CANNABIS“ е описателен за особеностите на бирата, виното и други алкохолни напитки, които може да съдържат канабис, използван като ароматизант при производството им. Този извод не се разколебава от обстоятелството, че „cannabis“ е дума, която поражда асоциации и загатва за удоволствие, бягство или отпускане.

Впрочем в решенията от 19 ноември 2009 г. по дело *Agencja Wydawnicza Technopol/CXВП* (222, 333 и 555) (T-200/07—T-202/07), дело *Agencja Wydawnicza Technopol/CXВП* (350, 250 и 150) (T-64/07—T-66/07) и дело *Agencja Wydawnicza Technopol/CXВП* (1000) (T-298/06) (непубликувани) Общият съд уточнява, че словните знаци, които се състоят само от числа, са описателни за стоки като брошури, периодични издания, всекидневна преса и игри, доколкото се позовават на особености на тези стоки, и по-специално на броя включени страници, произведения, новини и игри.

В Решение от 19 ноември 2009 г. по дело *Agencja Wydawnicza Technopol/CXВП* (100 и 300) (T-425/07 и T-426/07, все още непубликувано) за фигуративни знаци, състоящи се от оградени с правоъгълник числа, към които са добавени цветни орнаменти, Общият съд трябва да се произнесе и по последиците от отказа на предприятието, подало заявление за регистрация на тези знаци като марки на Общността, да декларира в съответствие с член 38, параграф 2 от Регламент № 40/94, че няма да се позовава на изключително право върху посочените числа. След като напомня, че според тази разпоредба когато марката съдържа елемент, който няма отличителен характер, и когато включването на този елемент в марката може да породни съмнения относно обхвата на предоставената ѝ защита, СХВП може да поиска, като условие за регистрацията на марката, заявителят да декларира, че няма да се позовава на изключителни права по отношение на този елемент, Общият съд уточнява, че функцията на такива декларации е да стане ясен фактът, че изключителното право, признато на притежателя на марка, не се разпростира върху нейните съставни елементи, които нямат отличителен характер, и че в рамките на член 38, параграф 2 от Регламент № 40/94 преценката на отличителния характер на елементите на заявените марки трябва да се извършва не въз основа на създаденото от посочените марки общо впечатление, а въз основа на съставните им елементи.

Освен това в решенията от 30 септември 2009 г. по дело *Joor!/CXВП (!)* (T-75/08, непубликувано) и дело *JOOR!/CXВП* (Изображение на удивителен знак в правоъгълник) (T-191/08, непубликувано) Общият съд отново се произнася по отличителния характер на много прости фигуративни знаци като удивителен знак, който е изобразен отделно или в правоъгълник. Той напомня, че регистрацията на марка, която се състои от знаци, използвани като рекламни лозунги, означения за качество или изрази, които приканват към закупуване на обозначените стоки или услуги, не е изключена сама по себе си поради подобно използване. Знак, който изпълнява функции, различни от тези на марка в класическия смисъл, обаче е отличителен само ако може да бъде възприет от самото начало като указание за търговския произход на

²³ Решение на Съда от 20 септември 2001 г. по дело *Procter & Gamble/CXВП*, C-383/99 P, Recueil, стр. I-6251, точка 39 и Решение на Съда от 21 октомври 2004 г. по дело *CXВП/Erpo Möbelwerk*, C-64/02 P, Recueil, стр. I-10031, точка 43.

обозначените стоки или услуги. По-нататък Общият съд сочи, че в конкретния случай потребителят, включително този с високо ниво на внимание, не е в състояние да определи произхода на обозначените стоки въз основа на удивителен знак, който би могъл да се схване по-скоро като похвала, дори когато е в правоъгълна рамка, която е второстепенен елемент, придаващ на въпросния знак вид на етикет. Впрочем в Решение от 20 януари 2009 г. по дело Pioneer Hi-Bred International/СХВП (OPTIMUM) (Т-424/07, непубликувано) Общият съд уточнява, че именно поради използването му както в ежедневния език, така и в търговията като общо понятие със значение на похвала, не може да се счита, че знакът „OPTIMUM“ е годен да определи търговския произход на стоките, които обозначава, и че тази преценка не се променя от това, че обозначените стоки са предназначени за потребители специалисти, като се има предвид, че по принцип високото ниво на внимание на тези потребители е сравнително ниско по отношение на указания с рекламен характер.

Съгласно член 7, параграф 3 от Регламент № 40/94 марката може да се регистрира, ако в резултат на използването ѝ е придобила отличителен характер за стоките или услугите, които обозначава. В това отношение в Решение от 28 октомври 2009 г. по дело BCS/СХВП — Deere (Съчетание от жълт и зелен цвят) (Т-137/08, все още непубликувано, обжалвано) Общият съд най-напред напомня, че не всяко използване на знак, в конкретния случай на съчетание от жълт и зелен цвят, задължително представлява използване като марка. В конкретния случай решението на СХВП да не обяви за недействителна марката, която се състои от посочения знак, се основава по-конкретно на декларациите от професионални сдружения, според които съчетанието от зелен и жълт цвят насочва към селскостопанските машини на встъпилата страна, и на факта, че тази страна е използвала едно и също съчетание от цветове върху машините си в течение на значителен период. От друга страна, Общият съд уточнява, че маркар да трябва да се докаже, че оспорената марка е придобила отличителен характер в целия Съюз, не се изисква да се представят едни и същи видове доказателства за всяка държава членка.

2. Относителни основания за отказ и относителни основания за недействителност

Основният принос на тазгодишната съдебна практика е свързан с преценката на сходството между знаците и на вероятността от объркване. Най-напред в Решение от 28 октомври 2009 г. по дело CureVac/СХВП — Qiagen (RNAiFect) (Т-80/08, все още непубликувано) Общият съд приема, че приликите между знаците „RNAiFect“ и „RNAActive“, които следват от идентичността на първите три букви, силно намаляват поради разликите между последните им пет букви. Той уточнява, че макар да е вярно, че потребителят обикновено отдава по-голямо значение на първата част от думите, тъй като тя е по-отчетлива, по общо правило потребителите не считат елемента, част от комбинирана марка, който е описателен или слабо отличителен, за отличителен и доминиращ елемент при цялостното впечатление, което създава тази марка. В конкретния случай обаче елементът „rna“ има ограничен отличителен характер, тъй като потребителят предполага наличието на препратка към химическо съединение. При това положение този елемент не може да се счита от потребителите за отличителен и доминиращ при цялостното впечатление, което създават разглежданите комбинирани марки. За разлика от това в Решение от 2 декември 2009 г. по дело Volvo Trademark/СХВП — Grebenshikova (SOLVO) (Т-434/07, все още непубликувано) Общият съд приема, че знаците „SOLVO“ и „VOLVO“ имат известна степен на сходство във фонетично отношение и следователно СХВП неправилно е счела, че може да не извърши обща преценка на вероятността от объркване.

По-нататък в Решение от 8 юли 2009 г. по дело Laboratorios Del Dr. Esteve/СХВП — Ester C (ESTER-E) (Т-230/07, непубликувано) Общият съд уточнява някои обстоятелства, при които

съпоставката между знаците в концептуално отношение може да неутрализира сходството им във визуално и фонетично отношение. Той посочва, че макар знакът „ESTEVE“ да не означава нищо на нито един от официалните езици на Съюза с изключение на испанския, знакът „ESTER-E“ ще бъде свързан с добре известно собствено име или с химическо съединение и тази разлика между посочените знаци обосновава липсата на вероятност от объркване. За разлика от това в Решение от 29 октомври 2009 г. по дело Peek & Cloppenburg/СХВП — Redfil (Agile) (Т-386/07, непубликувано) Общият съд уточнява, че не са такива обстоятелствата, когато знак, чието значение съответните потребители могат да схванат веднага, има само ограничен отличителен характер по отношение на обозначените стоки или услуги. Той счита, че разликата в концептуално отношение между знаците „Augill’s“ и „Agile“ не е достатъчна, за да неутрализира сходството между тях във визуално и фонетично отношение. Всъщност по отношение на разглежданите стоки, които са спортни артикули и облекла, думата „agile“ придобива смисъл на похвала, който с оглед на посоченото сходство потребителят би могъл да придаде и на по-ранната марка. От друга страна, в Решение от 23 септември 2009 г. по дело Viñedos y Bodegas Príncipe Alfonso de Hohenlohe/СХВП — Byass (ALFONSO) (Т-291/07, непубликувано) Общият съд потвърждава преценката на СХВП, че по-ранната марка „PRINCIPE ALFONSO“ и заявената марка „ALFONSO“ са различни в концептуално отношение за испанския потребител, най-вече тъй като елементът „príncipe“ обозначава едно отделно лице от всички останали със същото собствено име и значението на този знак е ясно и определено, така че може да бъде схванато веднага от съответните потребители.

Що се отнася до съпоставянето на стоките или услугите, в Решение от 22 януари 2009 г. по дело Commercy/СХВП — easyGroup IP Licensing (easyHotel) (Т-316/07, все още непубликувано), след като напомня, че стоките и услугите се допълват, когато между тях съществува такава връзка, че едната е необходима или важна за използването на другата, Общият съд уточнява, че това определение предполага, че те могат да бъдат използвани заедно и следователно са насочени към едни и същи потребители.

Друго важно развитие на съдебната практика през тази година е свързано с член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94, по-специално в производства за обявяване на недействителност. В Решение от 24 март 2009 г. по дело Moreira da Fonseca/СХВП — General Óptica (GENERAL OPTICA) (Т-318/06—Т-321/06, все още непубликувано) Общият съд напомня, че за да може въз основа на знака да се направи възражение срещу регистрацията или да се поиска обявяване на недействителността на марка на Общността, той трябва да отговаря едновременно на четири условия: да бъде използван в процеса на търговия, да има обхват, по-голям от местния, правата по отношение на този знак да са били придобити преди датата на подаването на заявката за регистрация на марка на Общността съгласно законодателството на държавата членка, където знакът е бил използван, и да предоставя на притежателя си правото да забрани използването на по-късно регистрирана марка. По-нататък Общият съд уточнява, че първите две условия трябва да бъдат тълкувани единствено в светлината на правото на Съюза, докато другите две условия трябва да се преценяват с оглед на критериите, определени от приложимото национално право. Накрая той постановява по отношение на второто условие, от една страна, че обхватът трябва да се преценява с оглед както на географското измерение, така и на икономическото измерение, и от друга — че обстоятелството, че знакът предоставя на своя притежател изключително право за цялата национална територия, не е достатъчно само по себе си, за да се установи, че той има по-голям обхват от местния. От друга страна, в Решение от 11 юни 2009 г. по дело Last Minute Network/СХВП — Last Minute Tour (LAST MINUTE TOUR) (Т-114/07 и Т-115/07, все още непубликувано) Общият съд подчертава, че при прилагане на горепосочената разпоредба апелативният състав е длъжен да вземе предвид както законодателството на съответната държава членка, приложимо по силата на съдържащото се в тази разпоредба препращане, така и релевантната национална съдебна практика.

Освен това в Решение от 14 май 2009 г. по дело Fiorucci/CXВП — Edwin (ELIO FIORUCCI), (T-165/06, все още непубликувано, обжалвано) Общият съд проверява дали апелативният състав на CXВП е спазил условията за прилагане на член 52, параграф 2 от Регламент № 40/94. В конкретния случай г-н Elio Fiorucci иска по-конкретно да бъде обявена за недействителна марката „ELIO FIORUCCI“, като се позовава на своето право на име, защитено от италианското право. След като напомня, че съгласно тази разпоредба CXВП може да обяви недействителността на марка на Общността, ако нейната употреба може да се забрани по силата по-специално на правото на име, защитено от дадено национално право, Общият съд установява, че гарантираната от приложимата италианска разпоредба защита не е изключена, когато името на съответното лице е придобило общоизвестност поради търговската дейност, която упражнява.

От друга страна, в Решение от 30 юни 2009 г. по дело Danjaq/CXВП — Mission Productions (Dr. No) (T-435/05, все още непубликувано) Общият съд има възможност да уточни, че един и същи знак може да бъде предмет на защита в качеството му на оригинално произведение на интелектуалния труд — от авторското право, и в качеството му на указание за търговския произход на обозначените стоки и услуги — от правото относно марките. Общият съд напомня, че тези две изключителни права са основани на отделни качества, а именно, от една страна, оригиналността на произведение, а от друга страна, свойството на знак да отличи посочения търговски произход. Ето защо въпреки че заглавието на филм, в качеството му на художествено произведение, може да бъде защитено от някои права, произтичащи от националните законодателства, независимо от защитата, предоставена на самия филм, то не се ползва автоматично от защитата, призната на марките. При това положение дори да се допусне, че знаците „Dr. No“ и „Dr. NO“ позволяват да се разграничи филмът с това заглавие от останалите филми от поредицата „Джеймс Бонд“, това не е достатъчно, за да се установи, че такива знаци указват търговския произход на обозначените стоки и услуги.

Накрая Общият съд изяснява правилата за доказване на реалното използване на по-ранната марка в производство за обявяване на недействителност. В Решение от 12 юни 2009 г. по дело Harwin International/CXВП — Cuadrado (Pickwick COLOUR GROUP) (T-450/07, все още непубликувано) той уточнява, че CXВП е била длъжна да разгледа въпроса за доказването на реалното използване на по-ранната марка дори когато притежателят на марката на Общността, обявяването на чиято недействителност се иска, не е направил отделно искане в този смисъл, а само е оспорил доказателствата, представени за целта от притежателя на по-ранната марка.

3. Основания за отмяна

Съгласно член 50 от Регламент № 40/94 правата на притежателя на марката на Общността могат да бъдат отменени по-специално ако използването на марката може да въведе в заблуждение потребителите по отношение на естеството, качеството или географския произход на обозначените стоки или услуги.

В това отношение в Решение по дело ELIO FIORUCCI, посочено по-горе, Общият съд приема, че идентичността между дадена марка и фамилно име не е достатъчна, за да се заключи, че съответният потребител мисли, че дизайнът на стоките, които марката обозначава, е направен от лицето, чието фамилно име съставлява тази марка, като се има предвид, че зад всяка марка, състояща се от фамилно име, не е задължително да се крие дизайнер, който носи същото име. За да може да се приложи член 50 от Регламент № 40/94, заинтересованото лице трябва да докаже заблуждаваща употреба на марката или наличие на достатъчно сериозна вероятност за заблуда, което в конкретния случай не е направено.

В Решение от 10 декември 2009 г. по дело *Stella Kunststofftechnik/CXВП — Stella Pack (Stella)* (T-27/09, все още непубликувано) Общият съд уточнява също така предмета и последиците на процедурата за отмяна и съответно на процедурата по възражение. По-специално той отбелязва, че релевантните разпоредби не предвиждат, че висяща процедура по възражение, започнала въз основа на по-ранна марка, може да окаже каквото и да било влияние върху допустимостта и дори върху провеждането на процедура за отмяна на тази марка. Всъщност процедурата по възражение и процедурата за отмяна са две специфични и самостоятелни процедури: възражението цели при определени условия да се противодейства на заявка за регистрация на марка поради наличието на по-ранна марка, като отхвърлянето на възражение не води до отмяна на съответната марка, докато отмяната може да бъде постигната само със започването на процедура за тази цел.

4. Въпроси, свързани с формата и процедурата

Поради особено богатата през настоящата година съдебна практика по въпросите, свързани с формата и процедурата, трябва да се посочат само основните съдебни актове от нея.

Първо, от особено значение е Решение от 14 октомври 2009 г. по дело *Ferrero/CXВП — Tirol Milch (TiMi KiNDERJOGHURT)* (T-140/08, все още непубликувано, обжалвано), тъй като предпоставя на Общия съд възможността да уточни каква стойност имат в контекста на процедура за обявяване на недействителност направените от апелативния състав на СХВП преценки и заключения в по-ранно решение, постановено в рамките на процедура по възражение между същите страни и отнасящо се до същата марка на Общността. В частност Общият съд приема, че не са приложими нито принципът на силата на пресъдено нещо, тъй като производствата пред СХВП са от административно естество и релевантните разпоредби не предвиждат правило в този смисъл, нито принципите на правната сигурност и на защитата на оправданите правни очаквания, тъй като Регламент № 40/94 не изключва възможността за провеждане на процедура за обявяване на недействителност, след като не е постигнат успех в процедурата по възражение.

Второ, що се отнася до последиците за СХВП от отмяна на решение на апелативния състав, в Решение от 25 март 2009 г. по дело *Kaul/CXВП — Bayer (ARCOL)* (T-402/07, все още непубликувано, обжалвано) Общият съд посочва, че СХВП трябва да гарантира, че жалбата, която отново става висяща в резултат на такава отмяна, ще доведе до приемане на ново решение, евентуално от същия апелативен състав. Той уточнява, че ако — както е в настоящия случай — в съдебното решение за отмяна не е изразено становище относно съществуването или липсата на сходство между конфликтните марки, апелативният състав трябва да преразгледа този въпрос, независимо от становището, изразено в отмененото предходно решение.

Трето, Общият съд уточнява обхвата на задължението за мотивиране на решенията на апелативните състави при марка, обозначаваща няколко стоки или услуги. В Решение от 2 април 2009 г. по дело *Zuffa/CXВП (ULTIMATE FIGHTING CHAMPIONSHIP)* (T-118/06, все още непубликувано) той посочва, че представяне на общи мотиви за серия стоки или услуги е възможно само ако те имат помежду си достатъчно пряка и конкретна връзка, така че съображенията, изграждащи мотивите на разглежданото решение, от една страна, да поясняват в достатъчна степен доводите на апелативния състав за всяка една стока и услуга, принадлежаща към тази категория, а от друга страна, да могат да се приложат еднакво към всяка една от съответните стоки и услуги. В Решение от 20 май 2009 г. по дело *CFCMCEE/CXВП (P@YWEB CARD и PAYWEB CARD)* (T-405/07 и T-406/07, все още непубликувано, обжалвано) Общият съд добавя също, че общите мотиви трябва все пак да позволяват упражняване на съдебен контрол. От друга страна, когато решението не съдържа дори опит за мотивиране на причините, поради

които СХВП счита, че някои стоки съставляват хомогенна група, не е позволено да се излагат допълнителни мотиви в хода на съдебното производство.

Четвърто, в Решение от 3 юни 2009 г. по дело Frosch Touristik/СХВП — DSR touristik (FLUGBÖRSE) (T-189/07, все още непубликувано, обжалвано) Общият съд уточнява, че само датата на подаване на заявката за регистрация, не и датата на регистрацията, е релевантна за преценката, която СХВП трябва да извърши в производство за обявяване на недействителност, в което се поддържа, че марка на Общността не отговаря на условията на член 7 от Регламент № 40/94. Всъщност такъв подход не позволява вероятността от загуба на годността за регистрация на марка да нараства в зависимост от продължителността на процедурата по регистрация.

Пето, в Решение от 7 май 2009 г. по дело Omnicare/СХВП — Astellas Pharma (OMNICARE) (T-277/06), Решение от 12 май 2009 г. по дело Jurado Hermanos/СХВП (JURADO) (T-410/07), Решение от 13 май 2009 г. по дело Aurelia Finance/СХВП (AURELIA) (T-136/08) и Решение от 23 септември 2009 г. по дело Evets/СХВП (DANELECTRO и QWIK TUNE) (T-20/08 и T-21/08, обжалвано) (все още непубликувани) Общият съд се произнася по приложното поле на член 78 от Регламент № 40/94, който се отнася до *restitutio in integrum* и предвижда, че заявителят или притежателят на марка или всяка друга страна в процедурата пред СХВП, които не са спазили срок, могат при определени условия да възстановяват правата си. По-специално в първото и четвъртото от горепосочените решения Общият съд уточнява, че тази разпоредба се прилага за срока за обжалване на решение пред апелативния състав, но не и за срока за подаване на самата молба за *restitutio in integrum*. Освен това във второто решение той изяснява понятието за страна в процедурата, а в третото постановява, че ако делегира административните задачи, свързани с подновяването на марка, на специализирано в тази област дружество, притежателят на марката трябва да следи дружеството да предоставя необходимите гаранции, позволяващи да се презумира добро изпълнение на задачите. В частност когато дружеството въвежда компютъризирана система за напомняне на сроковете, тази система трябва да предвижда механизъм за откриване и поправяне на евентуалните грешки.

На последно място, що се отнася до решение за отмяна, прието от отдел на СХВП за поправяне на грешка в частта за разниските на предходно решение на същия отдел, в Решение от 1 юли 2009 г. по дело Okalux/СХВП — Messe Düsseldorf (OKATECH) (T-419/07, все още непубликувано) Общият съд посочва, че тъй като отмяната би могла да бъде само частична, срокът за обжалване трябва да се брои с оглед на първото решение.

Околна среда — Схема за търговия с квоти за емисии на парникови газове

В решенията от 23 септември 2009 г. по дело Естония/Комисия (T-263/07, все още непубликувано, обжалвано) и дело Полша/Комисия (T-183/07, все още непубликувано, обжалвано) Общият съд посвещава съществена част от изложението на разпределянето на правомощията между държавите членки и Комисията при изготвянето на националните планове за разпределение на квоти за емисии (наричани по-нататък „НПР“) на държавите членки и при проверката от Комисията на съответствието на тези НПР с предвидените в Директива 2003/87/ЕО²⁴ критерии.

²⁴ Директива 2003/87/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 13 октомври 2003 година за установяване на схема за търговия с квоти за емисии на парникови газове в рамките на Общността и за изменение на Директива 96/61/ЕО на Съвета (ОВ L 275, стр. 32; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 10, стр. 78).

В конкретните случаи в обжалваните решения Комисията установява, че НПР на Република Полша и Република Естония са несъвместими с някои от предвидените в Директива 2003/87 критерии, и посочва, че ако се направят някои изменения, няма да бъдат повдигнати възражения срещу тези НПР. Пред Общия съд съответните държави членки поддържат, че като определя максимален праг на квоти за парникови газове, над който техните НПР ще бъдат отхвърляни, и във връзка с това заменя със своя метод на анализ възприетия от държавата членка, Комисията нарушава предвиденото от Директива 2003/87 разпределение на правомощията. Общият съд намира тези твърдения за основателни и отменя обжалваните решения.

Общият съд отбелязва, че намаляването на емисиите на парникови газове е от първостепенно значение в рамките на борбата срещу климатичното затопляне — явление, което представлява една от най-големите социални, икономически и екологични заплахи, пред които светът е изправен към настоящия момент. Преследването на тази цел обаче не може да обоснове запазването в сила на решение за отхвърляне на НПР, в случай че този акт е бил приет в нарушение на правомощията, предоставени с Директива 2003/87 съответно на държавите членки и на Комисията.

Общият съд напомня, че съгласно член 249, трета алинея ЕО посочената директива обвързва по отношение на постигането на даден резултат държавите членки, до които е адресирана, но им оставя свобода при избора на подходящите форма и средства. Комисията следва при упражняването на своите контролни правомощия надлежно да докаже, че способите, използвани от държавата членка във връзка с това, противоречат на общностното право. Строгото прилагане на тези принципи е първостепенно, за да се осигури спазването на принципа на субсидиарност, предполагащ, че в областите, които не са от нейната изключителна компетентност, Общността предприема действия само ако и доколкото преследваните цели не могат да бъдат достатъчно добре постигнати от държавите членки.

По-нататък Общият съд посочва, че от разпоредбите на Директива 2003/87 ясно следва, от една страна, че само държавата членка е компетентна да разработи НПР и да вземе окончателните решения, определящи общото количество на квотите, които ще разпредели за всеки петгодишен период, както и разпределението на това количество между икономическите оператори, и от друга — че Комисията от своя страна има право да проверява НПР с оглед на определените с посочената директива критерии, като държавата членка може да разпредели квоти само ако измененията на плана, предложени вследствие на първоначалния отказ на Комисията, са приети от последната. Освен това Общият съд уточнява, че Комисията има право да изложи критики относно установените несъвместими аспекти и да направи предложения, които имат за цел да позволят на държавата членка да измени своя НПР по начин, който би го направил съвместим с посочените критерии.

Общият съд обаче счита, че като е уточнила специфично количество на квотите и е отхвърлила НПР на съответните държави членки, доколкото общото предложено количество на квотите надвишава този праг, Комисията е превишила границите на контролните правомощия, които са ѝ предоставени от Директива 2003/87, след като единствено държавата членка е длъжна да определи това количество.

Също така, макар да има право да разработи свой собствен екологичен и икономически модел, за да провери дали НПР на различните държави членки са съвместими с определените от Директива 2003/87 критерии — действие, във връзка с което разполага с широко право на преценка — Комисията за сметка на това не може да изключи данните, вписани в НПР, за да ги замени с данните, получени вследствие на собствения ѝ метод за оценка, тъй като това би означавало да ѝ се признае действително правомощие за унифициране, каквото посочената

директива не ѝ предоставя. Общият съд отбелязва също, че при изготвяне на своя НПР държавата членка е задължена да направи избор относно политиките, които следва да се приемат, метода, който следва да се използва, и данните, които следва да се вземат предвид, за да се определи предварително предвидимото изменение на емисиите, като контролът, упражняван от Комисията по отношение на този избор, се изчерпва с проверка дали данните и параметрите, на които той се основава, са достоверни и достатъчни.

Ето защо Общият съд приема, че като е заменила със своя метод на анализ използвания от съответните държави членки, вместо само да провери дали техните НПР са съвместими с определените от Директива 2003/87 критерии, като евентуално вземе предвид данните, получени вследствие на собствения ѝ метод, Комисията е надвишила предоставените ѝ с тази директива правомощия.

Обща външна политика и политика на сигурност

1. Борба с тероризма

В Решение от 30 септември 2009 г. по дело Sison/Съвет (Т-341/07, все още непубликувано) Общият съд най-напред напомня принципите, изведени с решенията по дело Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Съвет²⁵ и по дело Sison/Съвет²⁶ относно задължението за мотивиране на решенията за замразяване на средства на лица, свързани с терористична дейност. Както мотивите на първоначално решение за замразяване на средства, така и мотивите на последващите решения следва да се позовават не само на правните изисквания за прилагането на Регламент (ЕО) № 2580/2001²⁷, по-специално на съществуването на национално решение, взето от компетентен орган, но и на специфичните и конкретни причини, поради които Съветът приема, че спрямо заинтересованото лице следва да се вземе мярка за замразяване на средства. От друга страна, широкото право на преценка, с което разполага Съветът относно обстоятелствата, които трябва да се вземат предвид при приемането или запазването в сила на мярка за замразяване на средства, обхваща преценката на заплахата, която може да продължи да представлява лице или образувание, извършило в миналото терористични актове, независимо от прекратяването на терористичната му дейност за по-дълъг или по-кратък период от време. При тези условия не може да се изисква от Съвета да посочва по-подробно как замразяването на средствата на заинтересованото лице допринася конкретно за борбата с тероризма или да представя доказателства, че заинтересованото лице би могло да използва средствата си, за да извърши или да улесни извършването на терористични актове в бъдеще.

На второ място, след като напомня условията за прилагане на решение за замразяване на средства, правилата относно тежестта на доказване, която Съветът носи в този контекст, и обхвата на съдебния контрол в тази област, Общият съд посочва, че с оглед както на текста, контекста и целите на разглежданите разпоредби, така и на съществената роля на националните органи в предвидения процес на замразяване на средства, за да може Съветът надлежно да се позове на решение за „започване на разследване или наказателно преследване“, то трябва да бъде част от национална процедура, с която пряко и основно се цели налагането спрямо

²⁵ Решение от 12 декември 2006 г., Т-228/02, Recueil, стр. II-4665.

²⁶ Решение от 11 юли 2007 г., Т-47/03, непубликувано.

²⁷ Регламент (ЕО) № 2580/2001 на Съвета от 27 декември 2001 година относно специалните ограничителни мерки за борба с тероризма, насочени срещу определени лица и образувания (ОВ L 344, стр. 70; Специално издание на български език, 2007 г., глава 18, том 1, стр. 169).

заинтересованото лице на превантивна или репресивна мярка в контекста на борбата с тероризма и предвид участието му в такава дейност. Това изискване не е изпълнено от решение на национален съдебен орган, който се произнася само субсидиарно и инцидентно относно възможното участие на заинтересованото лице в такава дейност в рамките на оспорване, свързано например с гражданскоправни права и задължения.

Общият съд освен това уточнява, че когато Съветът възнамерява да приеме или да остави в сила мярка за замразяване на средства на основание Регламент № 2580/2001 въз основа на национално решение за „започване на разследване или наказателно преследване“ за терористичен акт, той не може да не вземе предвид последващото развитие на това разследване или наказателно преследване. Възможно е също, поради това че не са събрани достатъчно доказателства, дадено полицейско разследване или разследване на служби за сигурност да бъде прекратено, без да се стигне до съдебно производство, както и по същите причини да се прекрати образуваното съдебно производство. Също така дадено решение за започване на наказателно преследване може да доведе до решение за прекратяване на това преследване или до оправдателна присъда. Би било недопустимо Съветът да не отчете тези обстоятелства, които са част от всички релевантни данни, които следва да бъдат взети предвид с оглед на преценка на ситуацията. Да се приеме различно решение би означавало на Съвета и на държавите членки да се предостави изключително широко правомощие за неограничено замразяване на средствата на дадено лице без какъвто и да било съдебен контрол и независимо от изхода на евентуалните съдебни производства.

2. Борба срещу ядреното разпространение

По дело Melli Bank/Съвет (Решение от 9 юли 2009 г., T-246/08 и T-332/08, все още непубликувано, обжалвано) и по дело Bank Melli Iran/Съвет (Решение от 14 октомври 2009 г., T-390/08, все още непубликувано, обжалвано), решени по реда на бързото производство, Общият съд за първи път разглежда жалби срещу мерки за замразяване на средства, приети в рамките на режим на ограничителни мерки, установен с оглед на оказване на натиск върху Ислямска република Иран, за да преустанови чувствителни по отношение на разпространението ядрени дейности и разработването на системи за ядрено оръжие.

В основата на разглеждания режим е резолюция на Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации, изпълнена с Регламент (ЕО) № 423/2007²⁸, предвиждащ замразяването на финансовите средства на лицата, субектите и органите, посочени от Съвета за сигурност, както и на финансовите средства на субектите, които се притежават или контролират от субекти, идентифицирани като заети, пряко свързани или предоставящи помощ за ядреното разпространение. На основание на този регламент са приети решения за замразяване на финансовите средства на иранска банка и нейно дъщерно дружество в Обединеното кралство, 100 % от което се притежава от дружеството майка, предвид предполагаемата им роля в улесняването на чувствителните дейности на Ислямска република Иран във връзка с многобройни покупки на чувствителни материали за ядрената и ракетната програма на Иран и с предоставянето на финансови услуги.

Макар в тези решения да се основава на принципите, изведени от съдебната практика във връзка със замразяването на средства при борбата с тероризма, Общият съд развива и някои специфични съображения.

²⁸ Регламент (ЕО) № 423/2007 на Съвета от 19 април 2007 година относно ограничителни мерки срещу Иран (ОВ L 103, стр. 1).

От една страна, в отговор на възражението на Melli Bank plc, че Регламент № 423/2007 е незаконосъобразен, тъй като нарушава принципа на пропорционалност, Общият съд напомня, че законосъобразността на забраната на дадена икономическа дейност се подчинява на условието забранителните мерки да са подходящи и необходими за постигането на легитимните цели, следвани от разглежданата правна уредба, като се има предвид, че когато съществува избор между няколко подходящи мерки, трябва да се прибегне до мярката, която създава най-малко ограничения, а породените от нея неудобства не трябва да са несъразмерни с тези цели²⁹. Той уточнява, че Регламент № 423/2007 има за цел да предотврати ядреното разпространение и неговото финансиране и по този начин да упражни натиск върху Ислямска република Иран, за да преустанови съответните дейности. Тази цел се вписва в по-общата рамка на усилията, свързани с поддържането на мира и международната сигурност, и следователно е легитимна. Освен това замразяването на финансовите средства на субектите, притежавани или контролирани от субект, идентифициран като участващ в ядреното разпространение, е свързано с тази цел, след като съществува значителна опасност такъв субект да упражни натиск върху субектите, които притежава или контролира, за да заобиколи последиците от насочените към него мерки, като ги насърчи или да му прехвърлят пряко или непряко своите финансови средства, или да извършат сделки, които не може сам да осъществи поради замразяването на финансовите му средства. Накрая, от съдебната практика е видно, че правото на собственост и правото да се упражнява икономическа дейност не са абсолютни прерогативи и тяхното упражняване може да се ограничава поради цели от обществен интерес, преследвани от Общността. Важността на преследваните от спорната правна уредба цели може да обоснове дори значителни отрицателни последици за някои оператори³⁰. Общият съд посочва, че свободата да се упражнява икономическа дейност, както и правото на собственост на засегнатите банкови институции са ограничени в значителна степен от замразяването на финансовите средства, след като те не могат да разполагат с финансовите си средства, които се намират на територията на Общността или са притежавани от граждани на Общността, освен по силата на конкретни разрешения, и че техните клонове със седалище на тази територия не могат да сключват нови сделки със своите клиенти. Предвид обаче първостепенното значение на поддържането на мира и международната сигурност Общият съд счита, че причинените неудобства не са несъразмерни спрямо преследваните цели.

От друга страна, във второто посочено по-горе решение Общият съд прави важно уточнение на задължението за довеждане до знанието на съответните лица на мотивите на мерки, които, макар и общи, все пак ги засягат пряко и лично и могат да ограничат упражняването на основните им права. Той счита, че Съветът е длъжен да направи всичко възможно да запознае засегнатите субекти с мерките за замразяване на финансови средства чрез индивидуално уведомяване. Всъщност правилото, че всеки е длъжен да познава закона, не може да бъде изтъквано в случай, когато спрямо съответното лице разглежданият акт представлява индивидуален акт. В конкретния случай обаче Съветът не е извършил индивидуално уведомяване, макар адресът на жалбоподателя да му е бил известен. Ето защо Общият съд счита, че Съветът не е спазил задължението да запознае жалбоподателя с мотивите на обжалваното решение. Все пак от преписката по делото личи, че френската банкова комисия е уведомила парижкия клон на жалбоподателя за приемането на обжалваното решение и за публикуването му в Официален вестник на същия ден. В този смисъл клонът на жалбоподателя е бил своевременно и официално уведомен за приемането на обжалваното решение, както и за възможността да се запознае с мотивите на това решение в Официален вестник, така че при

²⁹ Решение на Съда от 13 ноември 1990 г. по дело Fedesa и др., C-331/88, Recueil, стр. I-4023, точка 13.

³⁰ Вж. в този смисъл Решение на Съда от 30 юли 1996 г. по дело Bosphorus, C-84/95, Recueil, стр. I-3953, точки 21—23.

тези изключителни обстоятелства установената незаконосъобразност не оправдава отмяна на обжалваното решение.

Разрешения за пускане на пазара на продукти за растителна защита

През 2009 г. Общият съд постанови много решения във връзка с решения на Комисията, приети на основание Директива 91/414, която установява общностния режим относно даването и отнемането на разрешения за пускане на пазара (наричани по-нататък „РПП“) на продукти за растителна защита. Независимо от особено техническия характер на тези спорове заслужава да се отбележат две решения, в които Общият съд основава разсъжденията си на изводите, които следват от принципа на предпазните мерки.

В Решение от 3 септември 2009 г. по дело Cheminova и др./Комисия (Т-326/07, все още непубликувано) Общият съд напомня, че член 5, параграф 1, буква б) от Директива 91/414 предвижда, че в съответствие с равнището на научно-техническите познания дадено активно вещество може да бъде разрешено, ако може да се очаква, че при използване съобразно изискванията на добрата растителнозащитна практика съдържащите го продукти за растителна защита не оказват вредно въздействие върху човешкото здраве или здравето на животните, нито върху околната среда. Като тълкува тази разпоредба в светлината на принципа на предпазните мерки, Общият съд уточнява, че по отношение на здравето на хората наличието на сериозни индикации, които без да изключат научната несигурност, позволяват основателно да се постави под съмнение безвредният характер на дадено вещество, по принцип не допуска разрешаване на това вещество. Ето защо от позоваването в Директива 91/414 на „равнището на научно-техническите познания“ не би могъл да се направи изводът, че предприятия, нотифицирали активно вещество и изправени пред вероятност за решение за невключване на това вещество сред разрешените вещества, би трябвало да се ползват от възможността да представят нови изследвания и данни, докато продължават да съществуват съмнения относно безвредността на това активно вещество. Такова тълкуване би противоречало на целта за високо ниво на защита на околната среда и на здравето на хората и на животните, доколкото би означавало да се предостави на страната, нотифицирала активното вещество, в тежест на която, от една страна, е да докаже неговата безвредност и която, от друга страна, най-добре познава разглежданото вещество, право на вето по отношение на евентуално решение разглежданото вещество да не бъде разрешавано.

По същия начин в Решение от 19 ноември 2009 г. по дело Denka International/Комисия (Т-334/07, все още непубликувано) Общият съд напомня, че по силата на принципа на предпазните мерки, когато продължават да съществуват научни неясноти относно наличието или мащабите на рисковете за човешкото здраве, общностните институции могат да предприемат мерки, без да изчакват пълното доказване на действителния и сериозен характер на тези рискове³¹. Нещо повече, в контекст на научна неяснота от една оценка на рисковете не може да се изисква да предоставя задължително на институциите убедителни научни доказателства за действителния характер на риска и за сериозността на потенциалното вредно въздействие при настъпване на този риск. Като отбелязва, че подаденото от жалбоподателя досие съдържа празноти, така че във връзка с генотоксичните и канцерогенните свойства на дихлорвоса не би могло да бъде направено никакво надеждно заключение, Общият съд заключава, че като се имат предвид наличните токсикологични данни, неяснотите, свързани

³¹ Решение на Съда от 5 май 1998 г. по дело Обединено кралство/Комисия, С-180/96, Recueil, стр. I-2265, точка 99 и Решение на Общия съд от 11 септември 2002 г. по дело Pfizer Animal Health/Съвет, Т-13/99, Recueil, стр. II-3305, точка 139.

с безвредността на това вещество, и празнотите в досието, Комисията не е допуснала явна грешка в преценката, като е приела обжалваното решение.

Достъп до документите на институциите

В делата *Vorax Europe/Комисия* (решения от 11 март 2009 г., T-121/05 и T-166/05, непубликувани) Общият съд уточнява изключенията от правото на достъп до държани от институциите документи, свързани, от една страна, със защитата на частния живот и личната неприкосновеност, и от друга — със защитата на процеса на вземане на решения.

В конкретния случай на жалбоподателя не са предоставени документи и звукозаписи от срещи, отнасящи се в частност до коментари и доклади на експерти и представители на промишления сектор, представени в рамките на процедура за класифициране на борната киселина и боратите, довела до публикуването от Комисията на крайните заключения на посочените експерти, препоръчващи класифицирането на тези продукти като токсични вещества. За да обоснове отказа си, Комисията изтъква по-специално, че оповестяването на тези документи би нарушило правото на защита на личните данни, произтичащо от Регламент (ЕО) № 45/2001³², и би позволило да се установи самоличността на експертите, които биха били изложени на риск от оказване на външен натиск поради заложените икономически интереси. Общият съд отменя обжалваните решения, като един от мотивите му е, че Комисията не е обяснила как достъпът до разглежданите документи би могъл конкретно и реално да засегне интересите, защитени от разглежданото изключение.

Преди това Общият съд уточнява, че Комисията не би могла да основе отказа си на дадената по нейни твърдения гаранция на експертите, че могат да изразят мнения в лично качество и че самоличността и становищата им няма да бъдат оповестявани. Всъщност задължението за поверителност, което според Комисията тя носи към експертите, е поето в отношенията между тях и тази институция, поради което не е противопоставимо на *Vorax*, чието право на достъп до документите е гарантирано при условията и ограниченията, определени от Регламент № 1049/2001. Освен това решение за отказ за предоставяне на достъп до държани от институция документи може да се основава само на изключенията, предвидени в член 4 от Регламент № 1049/2001, така че разглежданата институция не може да постанови такъв отказ, като се позове на задължение към участниците в срещата, което не може да бъде обосновано с някое от тези изключения. Комисията обаче не обяснява с какво установяването на самоличността на експертите би засегнало техния частен живот или би нарушило Регламент № 45/2001 и не установява надлежно, че съществува достатъчно предвидим риск вследствие на оповестяването на техните становища те да се окажат изложени на необоснован външен натиск, засягащ тяхната неприкосновеност, още повече че ако имената и произходът на експертите не бъдат посочени, при всяко положение би отпаднал всеки евентуален риск в това отношение.

От друга страна, Общият съд подчертава, че макар по отношение на правните становища законодателят да е предвидил специално изключение от правото на достъп на обществеността до документите на институциите, той не е направил същия избор за другите становища, по-специално за научните, каквито са изразените в спорните звукозаписи. След като според

³² Регламент (ЕО) № 45/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 18 декември 2000 година относно защитата на лицата по отношение на обработката на лични данни от институции и органи на Общността и за свободното движение на такива данни (ОВ, L 8, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 30, стр. 142).

съдебната практика не може да се приеме, че съществува обща необходимост от поверителност по отношение на становищата на правната служба на Съвета по законодателни въпроси³³, същият принцип трябва да се приложи към спорните становища, за които общностният законодател не е предвидил специално изключение и по отношение на които се прилагат общите правила за правото на достъп на обществеността до документи. Следователно научните становища, получени от институцията с оглед на изготвянето на законодателен текст, по принцип трябва да бъдат оповестявани, дори да е възможно да породят спорове или да разубедят лицата, които са ги изразили, да съдействат в процеса на вземане на решения от институцията. Посоченият от Комисията риск публичното обсъждане вследствие на оповестяването на становищата на експертите да ги накара да не участват повече в процеса на вземане на нейните решения, е присъщ за разпоредбата, която признава принципа на достъп до документите, съдържащи становища за вътрешно ползване, изразени в рамките на предварителни обсъждания и консултации.

II. Производства във връзка с обезщетения

1. Допустимост

Според съдебната практика искът за обезщетение, предвиден в член 235 ЕО, е самостоятелен способ за защита и ако с него се оспорва акт, не може да се направи извод, че е недопустим поради недопустимост на жалбата срещу този акт. Ето защо обстоятелството, че частноправни субекти не са пряко и лично засегнати от нормативен акт, само по себе не води до недопустимост на иска им за ангажиране на отговорността на Общността за незаконосъобразност на този акт³⁴.

В Определение от 30 септември 2009 г. по дело *Ivanov/Комисия* (Т-166/08, все още непубликувано, обжалвано) Общият съд уточнява границите на самостоятелността на жалбата за отмяна и иска за обезщетение, като уточнява, че независимостта на тези способности за защита не би могла да позволи на правен субект, който е пропуснал предвидения в член 230, пета алинея ЕО срок за обжалване, да избегне преклудирането, като се опита чрез иск за обезщетение да получи същия благоприятен резултат, както ако беше подал в срок жалба за отмяна. Следователно преклудирането на искане за отмяна, което е абсолютна процесуална пречка, води до преклудиране и на тясно свързаното с него искане за обезщетение. Ето защо искът за обезщетение трябва да бъде обявен за недопустим, когато в действителност цели отмяната на влязло в сила индивидуално решение и ако бъде уважен, би довел до обезсилване на правните последици на това решение. Въпреки това Общият съд подчертава, че е допустимо ищецът да оспори чрез иск за обезщетение неправомерно поведение на институцията, когато то е последващо спрямо решенията, чиято законосъобразност не е оспорил в срока за обжалване.

От друга страна, в Решение от 18 декември 2009 г. по дело *Arizmendi* и др./Съвет и Комисия (Т-440/03, все още непубликувано) Общият съд разсъждава новаторски по въпроса за допустимостта на иск за поправяне на вреди, за които се твърди, че са претърпени поради

³³ Решение на Съда от 1 юли 2008 г. по дело *Швеция и Turco/Съвет*, С-39/05 Р и С-52/05 Р, Сборник, стр. I-4723, точка 57.

³⁴ Вж. в този смисъл Решение на Съда от 2 декември 1971 г. по дело *Zuckerfabrik Schöppenstedt/Съвет*, 5/71, Recueil, стр. 975 и Решение на Общия съд от 24 октомври 2000 г. по дело *Fresh Marine/Комисия*, Т-178/98, Recueil, стр. II-3331.

изпращането от Комисията на държава членка на мотивирано становище, с което се установява, че тя не изпълнява задълженията си по приложимата общностна правна уредба. В конкретния случай вследствие на това мотивирано становище Френската република отменя законовия монопол на брокерите преводачи и морските пилоти, чиято организация се ползва със смесен статут, който съчетава статута на изпълнител на служебни функции, разполагащ с монопол върху някои сделки, и статута на търговец.

Според постоянната съдебна практика иск за обезщетение, основан на бездействие на Комисията, която не започва производство за установяване на неизпълнение на задължения на основание член 226 ЕО, е недопустим. Всъщност доколкото Комисията не е длъжна да започне производство за установяване на неизпълнение на задължения на основание член 226 ЕО, решението ѝ да не започне такова производство при всички положения не представлява нарушение, така че не е от естество да ангажира извъндоговорната отговорност на Общността³⁵. Комисията счита, че това разрешение е приложимо по аналогия в случаите, когато не просто е започнала производство за установяване на неизпълнение на задължения, а дори е издала мотивирано становище, което е предварителен етап на производството за установяване на неизпълнение на задължения пред Съда.

Общият съд отхвърля тези доводи, като напомня, че искът за обезщетение е самостоятелен способ за съдебна защита и има особена задача в рамките на системата от способности за съдебна защита, тъй като има за предмет искане за поправяне на вредата, причинена с незаконосъобразен акт или поведение, за които е отговорна дадена институция. При това положение, независимо дали представлява обжалваем акт, срещу който може да се подаде жалба за отмяна, всеки акт на институцията, дори да е приет от нея при упражняване на дискреционна власт, по принцип може да бъде предмет на иск за обезщетение, като дискреционната власт не води до освобождаване на институцията от задължението ѝ да действа съобразно правните норми от по-висок ранг като Договора и общите принципи на общностното право и съобразно съответното вторично законодателство. Следователно, въпреки че в рамките на правомощията, които черпи от член 226 ЕО, Комисията преценява свободно дали да изпрати на държава членка мотивирано становище, не е възможно да се изключи хипотезата при изключителни обстоятелства дадено лице да може да докаже, че такова мотивирано становище е опорочено от неправомерност, представляваща достатъчно съществено нарушение на правна норма, което може да му причини вреди. Въз основа на това Общият съд заключава, че искът е допустим.

2. *Достатъчно съществено нарушение на норма, предоставяща права на частноправните субекти*

За ангажиране на извъндоговорната отговорност на Общността се изисква ищецът да докаже достатъчно съществено нарушение на правна норма, която има за цел да се предоставят права на частноправни субекти³⁶.

³⁵ Определение на Съда от 23 май 1990 г. по дело *Asia Motor France/Комисия*, C-72/90, Recueil, стр. I-2181, точки 13—15, Определение на Общия съд от 3 юли 1997 г. по дело *Stapor и др./Комисия*, T-201/96, Recueil, стр. II-1081, точки 30 и 31 и Определение на Общия съд от 14 януари 2004 г. по дело *Makedoniko Metro и Michaniki/Комисия*, T-202/02, Recueil, стр. II-181, точки 43 и 44.

³⁶ Решение на Съда от 4 юли 2000 г. по дело *Bergaderm и Goupil/Комисия*, C-352/98 P, Recueil, стр. I-5291, точки 42 и 43.

По искането за обезщетение, целящо поправяне на вредите, които жалбоподателят твърди, че е претърпял вследствие на решението на Комисията да оттегли разрешението за внос на животни от аквакултури с произход от Коста Рика, направено по дело Ristic и др./Комисия (Решение от 9 юли 2009 г., T-238/07, непубликувано) Общият съд уточнява, че за да се гарантира полезното действие на условието, свързано с нарушение на норма, предоставяща права на частноправните субекти, е необходимо изтъкнатата норма да предоставя ефективна защита на лицето, което се позовава на нея, и следователно то да е сред лицата, на които въпросната норма предоставя права. Не може да се допусне, че е основание за обезщетение норма, която не защитава частноправния субект срещу изтъкнатата от него незаконосъобразност, а защитава друг частноправен субект. Ето защо в конкретния случай жалбоподателят няма право да се позове във връзка с искането си за обезщетение на незаконосъобразност, произтичаща от твърдяното нарушение на правото на Коста Рика на изслушване и на правото на Федерална република Германия на участие в производството.

От друга страна, в Решение по дело Arizmendi и др./Съвет и Комисия, посочено по-горе, Общият съд отбелязва, че в производството за неизпълнение на задължения Комисията може да даде само становище относно нарушение на общностното право от страна на държава членка, като в крайна сметка единствено Съдът е компетентен да установи, че държавата членка не е изпълнила задълженията си, произтичащи от общностното право. Доколкото в посоченото становище Комисията се ограничава да вземе позиция относно това дали е налице неизпълнение от страна на държава членка на задълженията ѝ по общностното право, приемането на становището не би могло да доведе до достатъчно съществено нарушение на правна норма, която има за цел да предостави права на частноправните субекти. Следователно дори изразяването на неправилна позиция относно обхвата на общностното право в мотивирано становище на Комисията не може да представлява достатъчно съществено нарушение, което да може да ангажира отговорността на Общността. За разлика от това, ако формулираните в мотивирано становище преценки излизат извън пределите на определянето на наличие на неизпълнение на задължения от държава членка или ако други действия на Комисията във връзка с производство за установяване на неизпълнение на задължения от държава членка превишават предоставените ѝ правомощия, например неправомерно разгласяване на търговски тайни или на информация, увреждаща доброто име на дадено лице, тези преценки или действия могат да представляват нарушение, което да ангажира отговорността на Общността.

III. Производства по обжалване

През 2009 г. са подадени 31 жалби срещу решения на Съда на публичната служба и 31 дела са приключени от Общия съд (състав по жалбите). Две от тях заслужават особено внимание.

От една страна, в Решение от 8 септември 2009 г. по дело ETF/Landgren (T-404/06 P, все още непубликувано) Общият съд потвърждава новаторската позиция на Съда на публичната служба, че всяко решение за прекратяване на договор за неопределено време трябва да бъде мотивирано въз основа на разсъждения, съобразени с изискванията на Правилника за длъжностните лица и с неразривната връзка между задължението за мотивиране и упражняването на контролните правомощия на съда, натоварен с проверка на законосъобразността.

От друга страна, в Решение от 5 октомври 2009 г. по дело Комисия/Roodhuijzen (T-58/08 P, все още непубликувано) Общият съд приема, че условията, които съгласно член 72, параграф 1 от Правилника за длъжностните лица на Европейските общности трябва да са изпълнени за прилагане на Общата схема за здравно осигуряване по отношение на съпруг(а) на

длъжностно лице, не изискват небрачното партньорство между длъжностното лице и неговия партньор да може да се приравни на брака. Всъщност съществуването на такова партньорство изисква единствено съюз между две лица и те да представят официален документ, признат за такъв от държава членка, удостоверяващ техния статут на небрачни партньори, без да е необходимо да се проверява дали последиците, произтичащи от партньорството, сключено от засегнатото длъжностно лице, са сходни на произтичащите от брак.

IV. Молби за допускане на обезпечение

През 2009 г. Общият съд бе сезиран с 24 молби за допускане на обезпечение, което представлява съществено намаление спрямо броя на подадените през предишната година (58). През 2009 г. съдията по обезпечителното производство реши 20 дела, срещу 57 през 2008 г. Той уважи само една молба за спиране на изпълнението — с Определение на председателя на Общия съд от 28 април 2009 г. по дело *United Phosphorus/Комисия* (T-95/09 R, непубликувано).

Делото, по което е постановено това определение, е част от група дела, по които през 2007 г. и 2008 г. председателят отхвърли шест молби за спиране на изпълнението на решения, с които се забранява пускането на пазара на определени вещества, по съображения за липса на неотложност, тъй като твърдяната вреда не е нито непоправима, нито достатъчно значителна, при положение че представлява по-малко от 1 % от световния оборот на групата, към която принадлежат дружествата жалбоподатели. В седмото определение, постановено по дело *United Phosphorus*, съдията по обезпечителното производство приема, че е неизбежно настъпването на значителна и непоправима вреда, като причина за това са особените обстоятелства в конкретния случай, а именно дълбоката криза, в която от месеци се намира световната икономика и която засяга стойността на много предприятия и способността им за набавяне на ликвидни средства. Групата, към която принадлежи жалбоподателят, е изгубила голяма част от стойността си, което доказва, че твърдяната вреда е значителна. Съдията по обезпечителното производство признава, че сама по себе си възможността за предявяване на иск за обезщетение е достатъчно доказателство, че имуществената вреда е по принцип поправима, но също така добавя, че не е принуден да „приложи механично и без всякаква гъвкавост“ релевантните предпоставки, а трябва да определи с оглед на обстоятелствата в конкретния случай по какъв начин следва да се провери неотложността.

В конкретния случай съдията по обезпечителното производство отчита по-конкретно обстоятелството, че успоредно с административното производство, в което е постановено решението за забрана на разглежданите стоки, жалбоподателят е подал отново молбата си за разрешаване на тези стоки по реда на новосъздаденото бързо производство, което може да приключи едва няколко месеца след датата, на която стоките трябва да се изтеглят от пазара, и в което жалбоподателят може да представи научните сведения, които според него незаконосъобразно са пренебрегнати в производството, приключило с решението за забрана. Според съдията по обезпечителното производство не би било разумно да се допусне да бъде забранено пускането на стока на пазара, след като има вероятност няколко месеца по-късно то да бъде разрешено. Освен това много факти сочат, че връщането на жалбоподателя на съответния пазар изглежда трудно, тъй като в решителния момент той най-вероятно няма да разполага с наличен източник за снабдяване с тази стока. При претегляне на интересите този извод се потвърждава от констатацията за известна бавност на административното производство, която доказва, че самата Комисия не вижда особена причина за възможно най-бързо изтегляне на разглежданата стока от пазара, както и от обстоятелството, че самото обжалвано решение предвижда тринадесетмесечен срок за пласиране на съществуващите запаси, което показва, че използването на стоката изобщо не може да доведе до сериозен риск за

общественото здраве. Прието е, че е налице *fumus boni juris*, с мотив че на пръв поглед жалбата в главното производство повдига сложни, деликатни и във висока степен технически въпроси, налагащи задълбочено разглеждане, което не може да се извърши в рамките на обезпечителното производство, а трябва да бъде предмет на главното производство.

Що се отнася до условието за неотложност, с Определение от 25 май 2009 г. по дело *Biofrescos/Комисия* (T-159/09 R, непубликувано), Определение от 10 юли 2009 г. по дело *TerreStar Europe/Комисия* (T-196/09 R, непубликувано) и Определение от 13 юли 2009 г. по дело *Sniace/Комисия* (T-238/09 R, непубликувано) председателят на Общия съд отхвърля молбите за допускане на обезпечение, тъй като жалбоподателите само излагат обикновени предположения под формата на „най-неблагоприятни сценарии“ в случай на отхвърляне на молбите им, вместо да изложат подкрепени със заверени документи подробни твърдения за положението, в което най-вероятно биха изпаднали, ако не бъде уважено искането им за постановяване на временни мерки.

По дело *Nycomed Danmark/ЕМЕА* (Определение на председателя на Общия съд от 24 април 2009 г., T-52/09 R, непубликувано) предприятие, което възнамерява да поиска от Комисията разрешение за търговия (РТ) за определено лекарство, е длъжно по силата на приложимата правна уредба преди това да се обърне към Европейската агенция по лекарствата (ЕМЕА), за да получи валидиране на молбата си за разрешение. Тъй като това валидиране му е отказано от ЕМЕА, предприятието иска постановяване на временни мерки, за да не бъде изпреварено от друго фармацевтично предприятие, което да получи РТ за конкурентен продукт. Съдията по обезпечителното производство отхвърля това искане, като посочва, че вредата от забавянето при пускане на пазара е напълно хипотетична, тъй като предполага настъпването на бъдещи несигурни събития: такова пускане на пазара ни най-малко не би могло да се счита за сигурно, а зависи от предоставянето на РТ от Комисията, като жалбоподателят само възнамерява да поиска това РТ при успешно приключване на висящото пред ЕМЕА производство за валидиране, не уточнява вероятността на конкретния риск да бъде изпреварен от конкурентни предприятия в съревнованието за пускане на пазара и не посочва предприятия, които вече са започнали производство за получаване на РТ за заместител. Подобно е положението по дело *Intel/Комисия* (Определение на председателя на Общия съд от 27 януари 2009 г., T-457/08 R, непубликувано), отнасящо се до определени мерки, приети в рамките на производство по прилагане на член 82 ЕО. Жалбоподателят иска преди приключване на административното производство пред Комисията да избегне последиците от евентуално нарушаващо правото му на защита окончателно решение в това производство. Според съдията в обезпечителното производство настъпването на твърдяната вреда зависи от бъдещо хипотетично събитие, а именно приемане от Комисията на неблагоприятно за жалбоподателя окончателно решение: не само че приемането на такова решение не е сигурно, но и евентуалните му вредоносни последици не биха били непоправими, тъй като жалбоподателят би могъл да поиска както отмяната, така и спиране на изпълнението му.

В Определение от 23 януари 2009 г. по дело *Ranpon Ньеготт/Комисия* (T-352/08 R, непубликувано), отнасящо се до решение на Комисията, с което на национални органи се разпорежда да възстановят държавни помощи, приети за незаконосъобразни, съдията по обезпечителното производство се произнася относно датата, релевантна за проверката на неотложността като условие за допустимост, и подчертава, че обстоятелствата, които могат да обосноват неотложност, по принцип трябва да се установят в зависимост от фактите и правното положение към момента на подаване на молбата за допускане на обезпечение, така както са изложени в тази молба. В конкретния случай решението на Комисията предвижда, че при изчисляване на подлежащата на възстановяване сума посочените национални органи трябва да следват специфична методология, която следва да се определи от законодателя. Към датата,

на която получателят на разглежданите помощи подава молба за спиране на изпълнението на посоченото решение, обаче законодателният процес е едва на стадия на законопроект, който би могъл да бъде изменен при обсъждането в парламента, така че все още не съществува окончателна правна уредба на процедурата по възстановяване. Ето защо молбата за допускане на обезпечение е приета за преждевременно подадена.

Неколкократно съдията по обезпечителното производство разглежда имуществени вреди, за които се твърди, че са значителни и непоправими. В Определение по дело *United Phosphorus/Комисия*, посочено по-горе, той квалифицира като изцяло имуществена причинената на жалбоподателя вреда, а именно загубата на пазарни дялове и клиенти, като уточнява, че рискът пазарните дялове на посочения жалбоподател да бъдат изменени по непоправим начин би могъл да се постави наравно с риска от пълно изчезване от пазара и да обоснове постановяването на исканата временна мярка само ако пазарният дял, който може да бъде безвъзвратно изгубен, е достатъчно значителен с оглед по-конкретно на особеностите на групата, към която принадлежи съответното предприятие. Що се отнася до понятието за група, в Определение от 15 януари 2009 г. по дело *Ziegler/Комисия* (T-199/08 R, непубликувано, обжалвано) съдията по обезпечителното производство отчита икономическите връзки между дружествата от мрежа от стотина дружества, които са тясно свързани и имат общи интереси.

В областта на обществените поръчки и подбора в Определение от 23 януари 2009 г. по дело *Unity OSG FZE/Съвет* и *EUPOL Афганистан* (T-511/08 R, непубликувано), както и в Определение по дело *TerreStar Europe/Комисия*, посочено по-горе, председателят на Общия съд има възможността да потвърди неотдавнашната промяна в съдебната практика³⁷, като постанови, че вредата, претърпяна вследствие на „изгубване на възможността офертата да бъде избрана“, може да има икономическо изражение, позволяващо да се изпълни задължението за поправяне на всички претърпени вреди. Ето защо той отхвърля довода, че вредата била непоправима, тъй като не можело да се определи размерът ѝ.

Накрая, дело *Sniasce/Комисия*, посочено по-горе, се отнася до спиране на изпълнението на решение, с което Комисията задължава националните органи да изискат от предприятието получател възстановяване на държавна помощ, която е приета за незаконосъобразна. Съдията по обезпечителното производство потвърждава съдебната практика, според която в молбата за допускане на обезпечение жалбоподателят трябва да докаже, че предоставените от приложимото национално право способности за защита не му позволяват да избегне значителни и непоправими вреди, като се позове по-специално на финансовото си положение. Тази съдебна практика е възпроизведена в определенията на председателя на Общия съд от 8 юни 2009 г. по дело *Dover/Парламент* (T-149/09 R, непубликувано) и по дело *Biofrescos/Комисия*, посочено по-горе, поради очевидното сходство между съответните случаи. Всъщност молбите за допускане на обезпечение по двете посочени дела са се отнасяли, от една страна, до случай, в който Европейския парламент трябва да събере недължимо изплатени на негов член парламентарни надбавки, за което е необходимо да започне производство пред националния съд, а от друга страна, решение на Комисията, с което задължава националните органи да изискат възстановяване на дължими от предприятие вносни мита. Ето защо съдията в обезпечителното производство заключава, че липсва неотложност, тъй като нищо не сочи, че предоставените на жалбоподателите вътрешноправни способности за защита не биха им позволили да избегнат вредата, която се опасяват, че ще претърпят.

³⁷ Определение на председателя на Общия съд от 25 април 2008 г. по дело *Vakakis/Комисия*, T-41/08 R, непубликувано.